

Bajtársi Levél

A MAGYAR KIRÁLYI CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG KÖZPONTI
TÁJÉKOZTATÓJA

ALAPITOTTA: VITÉZ KARSAY JENŐ ALEZREDES

1965. SZEPTEMBER—OKTÓBER—NOVEMBER—DECEMBER.

XVIII. ÉVFOLYAM, 9—10—11—12. SZÁM.

A BAJTÁRSI LEVÉL ÉS A MKCSBK KÖZPONT CIME:

„MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS,

P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

FROM: „MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS
P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

Mr. G. J. Kiss

712-54 AVE. S.W.

EDMONTON

PRINTED MATTER

A MKCSBK

A M. KIR. CSENDŐR BAJTÁRSI KÖZÖSSÉG

ontariói (kanadai) csoportjai hatósági működési engedéllyel rendelkeznek.

Alakulási évünk: 1949.

A működési engedély (charter) kelte: 1962, szeptember 27.

Az engedélyt kiadta: Province of Ontario, Hon. John Yaremko, minister of citizenship, provincial secretary.

Angol hivatalos megnevezésünk: „Royal Hungarian Gendarmerie Veterans' Benevolent Association”.

Bejegyzés: November 12, 1962. No. 10, Liber 1163, Province of Ontario.

Feladataink:

Anyagilag segíteni rászoruló tagjainkat, azok családját adományokkal, gyűjtéssel, kölcsönnel.

Előadások, ünnepélyek (csendőrnapiak) rendezésével anyagi alapot létesíteni, ebből az alapról támogatni a rászoruló öreg, rokkant, munkanélküli bajtársainkat, azok hozzátartozóit, az özvegyeket, árvákat. Munkába juttatásban segíteni bajtársainkat.

Ápolni a szolgálati ideálokat s kegyelettel megőrizni emlékét a m. kir. Csendőrség azon volt tagjainak, akik a törvény és a rend szolgálatában és az ország védelmében életüket adták a Hazáért.

A Közösség tagjai 95%-ban a volt m. kir. Csendőrség hivatásos tagjaiból áll, 5% pedig a céljainkkal egyetértő csendőrbárát, tartalékos csendőr bajtársainkból.

★

A BAJTÁRSI LEVÉL, a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösségnek, mint világszervezetnek központi tájékoztatója. Az MKCSBK alakulási éve: 1948.

KIADJA a MKCSBK Vezetőség. SZERKESZTI a Szerkesztő és Sajtó Bizottság. Minden cikkért, közleményért szerzője felelős.

★

Minden levelet, hírt, közleményt és pénzádományt a következő címre kérünk:

„MKCSBK” HUNGARIAN VETERANS,
P. O. BOX 65, ISLINGTON, ONTARIO, CANADA

Postafiókunkat egyházaink ajánlása után a kanadai postaügyi minisztérium (Ottawa) hivatalosan bejegyezte.

Bajtárs, bizz a MKCSBK Vezetőségében, mely személytelenül és önzetlenül intézi világszervezetünk tájékoztató, nyilvántartási és segélyügyi szolgálatát.

Kiadtam: Ustin - Tolan - Kanna - Savid - Balogh - Munkácsy
Kiss - Frenkel - Jéger - ~~Horváth~~ - Kovács - Vörös
Kosztics - Rón - Bodor - Jasvin
Galó - Jelen - Fábó - Szabados - ~~Horváth~~
Vasary
Jász
Vander
Mokan

Mártirjaink emlékére

Az 1849. október 6 és az 1956. október 23 közötti években, négy súlyos csapás, mérhetetlen veszteség, szenvedés és gyász kóttotta a magyart „október” havában.

1. 1849. október 6. Az akkor még gyermekcipőben járt szabad magyar nemzetet — a szabadságáért vívott önvédelmi harcában — az orosz túlerő letiporta. Ezt követte az aradi bosszú; az első háborus bűnper, a kollektív felelősségrevonás, a 13 hős tábornok gyalázatos kivégzése, vagyonok elkobzása, bebörtönzések, kínzások és internálások sorozata. A mártírok és szenvedők bűne az volt, hogy lángoló szívvel szerették hazájukat, vágytak a szabadság után és egyhalálig harcoltak a császári elnyomás önkénye ellen.

2. 1918. október 31. Az első világháború több mint négyesztendő védelmi harcában — a túlerővel és az árulással szemben — ismét csatát veszített a magyar. Ebben nagy szerepet játszott a propaganda is, mivel a honvédség között a „nem akarok katonát látni”, míg a polgári lakosság között a „minden a miénk” hazug ordítással, a magyar nép nyakára zúdította a kommunizmust. Ujra következett a megtorlás. Az egész országot felelősségre vonták. — Modernebb lett a módszer, mint 1849-ben. A becsületes magyarok megszámlálhatatlan sokasága, az útszéli fákra fölakasztva és tarkónlövéstől kapott sebeikben pusztultak

el. A terroristák páncélvonat vagonjai tömve voltak hullákkal s a pribékek így járták az országot. Jöttek a Tisza Istvánok, Fery Oszkárók, Lemberkovitsok kivégzése. Mi volt ezeknek a bűnük? Az, hogy — mint az 1849-es mártíroké — szerették a hazájukat, harcoltak érte s küzdöttek az újkeletű Istentelen nemzetközi kommunizmus ellen. Ebbe a harcba a cári politika kergette bele az országunkat. A megtorlás pedig: Trianon!

3. 1944. október 6. Hazánk semmi szín alatt nem tudta elkerülni a 2. világháborút és annak borzalmaikat. A reménytelen védekezés e hónapban a végső óráit élte. Az aradi évforduló hajnalán, a vörös áradat Békésben — a délkeleti arcvonalon — áttörte a kétségbeesetten küzdő és védekező hős és vitéz honvédeink arcvonalát. Ez utat nyitott az ellenségnek az ország szíve felé. Szítává lőtt harcosok holttesteik, a tankok által letaposott tüzgépek roncsain, magyar anyák és leányok megbecstelenített, meggyalázott testén keresztül kígyózott előre a vörös lavina, míg egy napon — a budapesti hősi ellenállás ellenére is — az ellenséges hullám előntötte „Mária országát”, az áldott magyar földet. Az egyenlőtlen küzdelem befejezést nyert.

A megtorlás most már azonban ördögi módszerekkel nyert befejezést! Katonai és polgári vezetők, a nemzet egyszerű mun-

kásai és közkatonái, ezrével léptek a bitófa alá, vagy hullottak porba a vérszagtól megvadult tömeg röhögése közben a kivégző sortűzek nyomán. Az ország börtöné változott, ahol naponta folytak a kivégzések. Nekik is az volt a bűnük, mint az 1. és a 2. pontban írtaknak.

4. 1956. október 23. Az örökléltű márciusi magyar ifjúság s az ő példájukat követő tömeg, e napon ismét kibontotta a szabadság zászlaját és meghirdette a kommunizmus elleni harcot! Tette ezt azért, mert már nem bírta tovább elviselni a szolgálalküszét, a megaláztatást és azt a sok-sok hazugságot, amit a kommunizmus reá akart kényszeríteni és elhitetni. — Sajnos, de ezt a harcot is elvesztettük. Mielőtt azonban ez bekövetkezett volna, a végszükség beálltával, igénybe vettük a rádiót és a szabad országok felé szünetnélkül ordítottuk az S. O. S.-t. Mentsétek meg lelkeinket! Mentsétek meg gyermekeinket! Mentsétek meg a magyar jövőt! Hogy ezek a segélykiáltások akkor miért nem találtak az illetékeseknél meghallgatásra, miért haltak hősi halált a fiaink, leányaink, apáink, anyáink és testvéreink, miért festette az ő vérük pi-

rosra Budapest utcáit, miért engedték — sőt elő is segítették — az esztelen és jogtalan kivégzéseket, kínzásokat, bebörtönzést; arról nem kívánok szólni! Az okot majd egyszer — talán — megírja a történelem.

Negyedszer is jött a vérgőzös bosszú és megtorlás! Ez azonban a kultúremler által elképzelhetetlen formában, sátáni módszerekkel. Hogy mik is voltak azok, arról nem írok, mert nem bírják el a nyomdafestéket!

Magyar Honfitársaim! 1965. év októberében Isteni parancs legyen számunkra az, hogy méltóan emlékezzünk meg a mártírjainkról, a névtelen és ismeretlen százezrekről, akiknek az összes bűnük csak az volt; szerették hazájukat, megalkuvás nélkül küzdöttek a szabadságért, az európai keresztény kultúra megsemmisítése ellen és mártírhalált haltak az Igazságért és a Nemzet becsületéért!

Ők meghaltak, hogy mi élhessünk, példát adtak, hogy mi élni tudjunk, hősi halált haltak, hogy örökké éljenek!

Torontó, 1965. október.

Kovács György II. főtörm.

Látogatás a magyar katonatemetőkben . . .

Már évek óta elhatároztam, hogy 1965-ben, az összeomlás és földönfutó életünk 20-ik évfordulóján egy rövid látogatásra visszatérek Európába és sorba látogatom a magyar katonatemetőket Németország és Ausztria területén egészen a vasfüggönyig, hogy ezzel áldozzak hősi halált halt Bajtársaim emlékének . . .

A tervet megvalósulás követte és itt adom tapasztalataimat.

Első utam Bajorországban Beilngries nevű városba vezetett. Itt székelt 1944. Karácsony után a bajai 539-es hadikórház, hol

feleségem önkéntes vöröskeresztes ápolónői szolgálatot teljesített. Az összeomlás után ide húzódtam vissza és itt estem amerikai hadifogságba. Csodálatos szép munkát végeztek abban az időben a kitelepített magyar hadikórházak! Nemcsak a sebesült katonáink életét igyekeztek megmenteni, hanem kaput nyitottak a szétvert és gazdátlanul kóborló honvédeinknek, a kilátástalanul országutakon tévelygő civil menekülteinknek is!

Az amerikai megszállás után szinte naponta temettünk! Sok, sokezer magyar ka-

Amerikai tüzérségi hüvelyekből készült sírkoszorúk a beilngriesi volt magyar katonatemetőben Bajorországban. — „Bódis Ferenc pánצלgránátos, élt 18 évet, Pásztor Ferenc hadnagy, Szécsi István tizedes, Békési László karp. tizedes stb”

A pockingi magyar hősitemető 15.000 sírral.

tona halt meg Magyarországtól Nyugatra, olyanok, kik a Felvidéken, vagy a Dunántúlon kaptak súlyos sebesüléseket, akiket még élve kiszállítottak hadikórházainkba.

Mi, az egészségesek ástuk meg sírjaikat s mi vittük koporsóikat! Emlékük megőrzésére deszkából, később amerikai tüzérségi hüvelyekből mi készítettük a Tűzkereszt utánozta sírkereszteket.

A beilngriesi (Oberpfalz), temetőben nem találtam meg a magyar katonasírokat. A temetőőr elmondta, hogy az összes magyar katonasírt Nyugat-Németország területén a német állam kihantoltatta, a csontokat plasztikzsákba helyezve Pockingban díszsírhelyre temették el s ezt a magyar katonatemetőt, mely 15.000 magyar hősi halottat őriz, a német állam tartja fenn.

Utaztam tovább Pockingba és valóban megtaláltam a magyar sírokat . . . Egy kb. 50-szer 100 m-es területen, fenyőszegélyezte füves parcellában egymás mellett fekszenek a halál békéjében Hőseink . . . A kettős keresztet adják meg a magyar jelleget, a tömegsír betonfedőjén pedig — az Ismeretlen Katona — emlékműjén rosszul írott magyar szöveg a német mellett őrzi magyar Hőseink emlékét . . . A szomorúfüzek megható őriséget állanak, az éneklőmadarak a temető csendjében dalukkal csúztatják az alkony napsugarát . . .

Aztán haladtam tovább a Duna völgyében . . . Messze Ausztriában St. Pölten előtt furcsa, órmotlan betonmonument hívta fel figyelmemet. Letértem az Autobahnról s beléptem a temetőbe. A hatalmas vörös csillag és a nyugati ember számára ismeretlen

Dr. Bán Mihály tart. fhdgy.

A gazzal benőtt szovjet katonatemető St. Pölten mellett Ausztriában

ciril betűs feliratok azonnal elárulták, hogy szovjet katonatemetőbe érkeztem. Kíváncsian tekinttem körül. Bennünk katonákban az ellenség hősi halottjai épp oly tiszteletet ébresztenek, mint a mieink! Hisz ők is ugyanazt a parancsot teljesítették, mint mi s az ő sorsuk is azonos minden ország hősi halottjainak sorsával. De itt mást láttam! A sírok gondozatlanok, a fű méteres magasságot ért el, a libapimpó egyformán nő a sírokon a szarkalábbal . . . Nemsokára megfejtettem a rejtélyt s ma már tiszta előttem, miért ápolatlanok a szovjet katonasírok Nyugaton! Mert a szovjet vezetői szigorúan tiltanak minden más katonasírt túl a vasfüggönyön! A Kárpátoktól az Alpokig 300 ezer német katona és kb. ugyanannyi magyar esett el. Magyar és német katonatemetőket tilos fenntartani odaát. A magyar és német hősök sírjaira tilos virágot vinni, tilos nekik emlékművet állítani. De a szov-

jet katonatemetők virágban pompáznak, nekik órmótlan betonobeliszket állítottak a megszálló hatalom, a szovjet hősök emlékét a kivezényelt diákgyerekek frissen, ápoltan kell tartásák! A magyar és német halott csak fasiszta áldozat volt és a „felszabadító szovjet hősök” érdemlik meg egyedül az emlékezést! És miután alig van német, vagy osztrák család, mely 1, vagy 2, esetleg több fiút ne vesztett volna s azok sírján tilos a virág: így az osztrák lakosság a terrornélküli nyugati életében hasonlóképp fizet. Ha az ő fiaik nem kaphatnak még egy fakeresztet sem, akkor a szovjet temetők is maradjanak árván!

Elgondolkozva folytattam utamat tovább. A Semmering hág festői nyergében

A szovjet betonmonument

a legszebb katonatemetőt találtam! Hatalmas fenyőfák árnyékában sokszáz hősi halott alussza örök álmát . . . A temetőt sűrű törpefenyősor határolja, az üde zöld pázsiton sok-sokszáz fekete kereszt, alattuk millió és millió színes alpesi virág . . .

Ezt a katonatemetőt többször felkerestem. Lélekemelő hatást vált ki a belépőben! Az egyszerű fekete fakeresztek, a virágos sírok, az alpesi csend a Hősök örök nyugal-

rúlt felkapaszkodni az Alpok nyúlványaira! Mennyi keservet, könnyet csordultatott ki a visszavonuló szétvert hadsereg katonái és a milliós tömegben menekülő polgári lakosság szeméből az elveszített haza emléke . . . Akik visszanéztek az alpesi utak szerpentineiről az égő magyar falvakra, azok sohasem felejtik el 1945. áprilisának napjait . . . Még emlékezünk a lövészgödrökre, ahol Panzerfausztos német katonák várták az or-

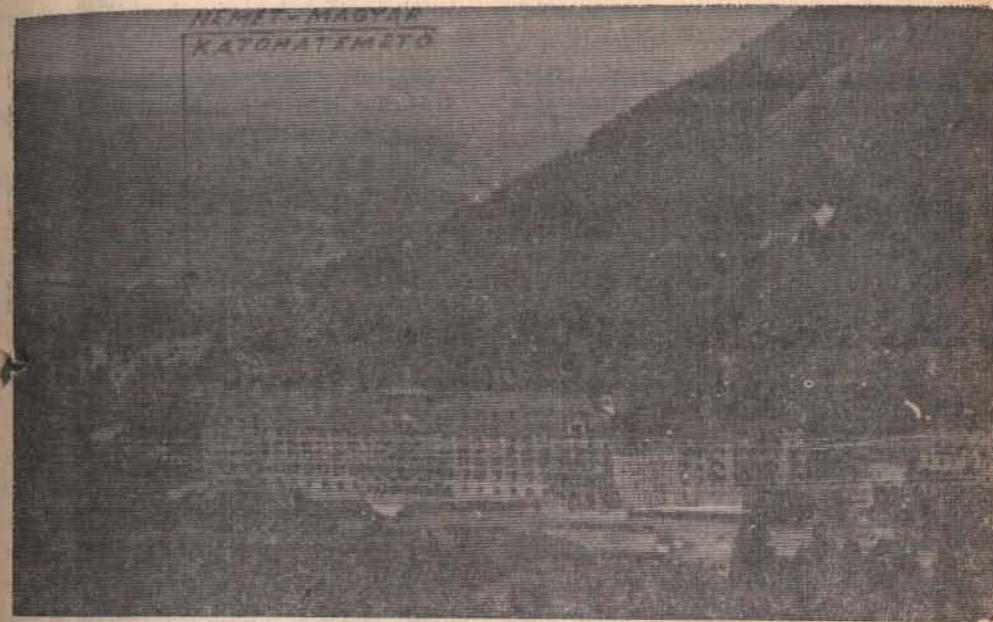

„Honvéd Pozsár János”

mát adja a látogatóra . . . Végigolvastam az öntött ezüst névtáblákat . . . köztük sok magyart találtam! Feltűnt, hogy ezek a Hősök mind 1945. áprilisában estek el! Ezek a hősök állották az utolsó szovjet rohamokat az összeomlás utolsó tavaszán . . . Akik Szombathely és Kőszeg térségéből indultak a visszavonulás keserű útjaira, azok ma is emlékeznek, mily szörnyű erőfeszítésbe ke-

szágút mellett az előretörő szovjet harc-kocsikat . . . S ma ezek a Hősök itt pihennek a fenyők árnyékában, kik meghaltak azért, hogy mi Nyugatra érkezhessünk . . . Szeretettel simogattam meg a magyar keresztet, az árva Honvédek emlékét, kik teljesítették az utolsó parancsot a német Kamerádok oldalán . . .

Aztán kihajtottam a vasfüggönyhöz az

A Semmering hágó Ausztriában

Ismeretlen magyar katona sírja a Semmeringen

„Honvédsoldat Gál Mihály” a semmeringi hősi temetőben

Irottkö oldalára. Átnéztem az aknamezőkön az árva magyar területre. Gondolataim elérték a budai Hősök jeltelen sírjait, a Duna-és Tiszavédelem árva Katonáit, Nagyvárad és Torda Hőseit . . . Aztán emlékezetemben megpihentem Forgó hadnagy és az ungvári Próbacsendőrök vereckei sírhantjainál . . . Szinte láttam a Kárpátok rop-

pant hegyeit, hol 21 évvel ezelőtt így búcsúztak fiaink Sarudy zászlós sírjánál: — „Zászlós úr, még visszajövünk!” —

1965-ben állanak a német és magyar katonatemetők Nyugaton!

Köszönjük Németország, köszönjük Ausztria! Mi nem felejtünk . . .

—y—y

Emlékezés az 1956-os napokra

A fák levelei sárgán hullottak és esténként már deres volt a határ. A levegőben mégis volt valami tavaszi fúvállat, amit nem lehetett megmagyarázni. Éreztük mindnyájan, hogy valami csodálatos dolognak kell történnie, mert a keserű pohár már csordultig telt.

Szívszorongva lestük a rádió híreket. — A csoda valóban megtörtént 1956. október 23-án felragyogott a borús magyar égen a szabadság csillaga.

. . . A fegyverek már ropogtak Budapest utcáin, de a kommunista kormány még tétozott. Hős fiaink már ontották vérüket az utcák kövezetein. A futótűzként elterjedt hírek hallatára, szinte egy időben szökent talpra az egész ország. Egy volt mindenütt a cél, küzdeni a szabadságért a vörös terror ellen.

A Szabadságharc előestéjén még egy abaúji kis faluban voltam. Az érkező hírek alapján már ott is egymásután hullottak az őszi sárba az összetört gyűlölt vörös ötágú csillagok. — Másnap a hajnali autóbusszal már a megye székhelyén voltam. Az előző esti nagy tüntető felvonulás mély nyomot

hagyott a lakosság lelkében. Jóformán mindenki az utcán tartózkodott. — A Hunyadi és Széchenyi úton egy gombostűt nem lehetett leejteni az ott hullámzó tömegben. Lassan törtem át magamat s igyekeztem híreket szerezni, tájékozódni. — Az ÁVH-s egységek emberei, magukat eltorlaszolva, állig felfegyverkezve állottak készenlétben laktanyáikban.

Csak a Búza tér sarkáig tudtam előrejutni s akkor az ÁVH-s laktanya ablakából, a fegyvertelen, békés tömegre eldőrdült a sortűz. — A tömeg egy pillanatra megtorpant. Az első hősihalottak vére festette pirosra az utca kockaköveit. — A sebesülteket igyekeztünk a szomszédos udvarokba becipelni. — A békés tüntetők egyszerre átváltak erre a nem várt orvtámadásra. Az áldozatok vérével megfestve a nemzetiszínnű zászlókat, azokat magasra emelve, egy torokból felhangzott a kiáltás: Emberek! Menjünk fegyverért a laktanyába!

. . . Ez alatt az idő alatt, az én városomban sem tétlenkedtek. — A máskor csendes kis város lakossága, de a környékről is sokan voltak talpon, hogy résztvegyenek

a magyar szabadság újjászületésében. — Az események itt is filmszerű gyorsasággal perogtak. Az ÁVH-s kopók, családjaikkal együtt, gyáván elmenekültek még az éjszaka folyamán csehszlovák elvtársaikhoz.

Az ősi bolthajtásos vármegyeháza, — melynek hűvös falai még jól emlékeztek Kossuth Lajosra, úgy nézett ki, mint egy megbolygatott darázsészek. — A kommunista patkányok sorra eltűntek, oda, ahonnan annakidején előbújtak. A Forradalmi Tanács itt is megalakult. Intézkedéseit megkezdte. Az élet ezekben a történelmi napokban sem állhatott meg. — Egymásután jöttek a Nemzetőrséghez jelentkezők.

A díszteremben ülésezett és intézkedett a Tanács fáradhatatlanul. — Most éppen annak egyik tagja emelkedett szólásra ismét. Az izgatott halk beszélgetés moraja egy kicsit alábbhagyott. Történelmi napokat élünk. . . kezdte beszédét . . . Szabadságáért harcol az egész ország és ebben a

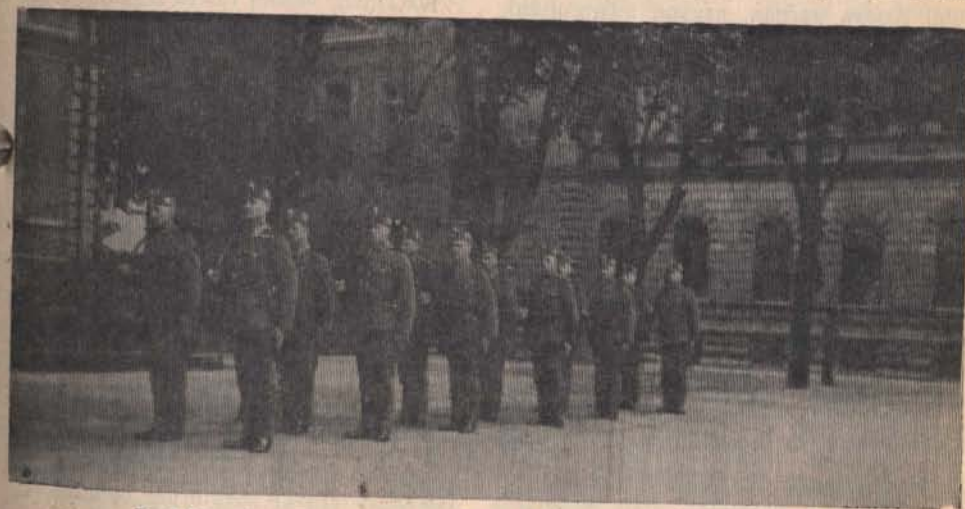
városban a mi kezünkbe helyezte az intézkedések komoly és felelősségteljes feladatát a lakosság. — . . . Intézkednünk kell városunk zökkenésmentes életéről. A Nemzetőrség már megalakult, de szükség van a közbiztonság megőrzésére is . . . Erre, azt hiszem nem találunk alkalmasabb embereket, mint a régi Csendőrség megbecsült, megbízható tagjait . . . Egy kis szünetet tartott, — majd így folytatta. A rangidős csendőr szedje össze embereit s a karhatalom már áll is városunkban.

. . . Szemeit végigjártatva a tömegben, felemelte hangját s így fejezte be mondokáját: Éljen a Magyar Királyi Csendőrség!

Halk moraj úszott végig a termen. — Az emberek egymásra tekintettek, — most már félelem nélkül, — felharsant a kiáltás: Éljenek a csendőrök!

1965. október 6.

Egy szabadságharcos csendőr

Esti fegyvelmező rendgyakorlat a budapesti csendőrlaktanyában. (Központi Anyagraktár tiszthelyettesei)

A tízéves találkozó

Általában a találkozókat jól meg kell szervezni s hosszadalmas és aprólékos módon kell azokat megtervezni, hogy jól sikerüljenek s azokon az évfolyamtársak közül minél többen tudjanak megjelenni.

Ennek a tízéves találkozóznak a megrendezésére mi egyáltalában nem gondoltunk s nem is voltunk abban a helyzetben, hogy azt keresztül tudjuk vinni. — Volt azonban egy rajtunk kívülálló nagy esemény, amely mégis, akaraton kívül a hadnaggyá avatásunk tízéves évfordulójára összegyűjtött jó néhányunkat. Ez pedig nem volt más, mint a háború utáni hadifogság.

Budur Karcsi jó barátommal és évfolyamtársammal már együtt húztuk jó ideje az igát a szovjet paradicsomban. — Mikor megláttuk egymást 1945-ben a cseremiszföldi Scsóra partján, nagyon megörültünk, mert így a keserves napokban, hónapokban és években is volt mindig közös témánk. Együtt reménykedtünk, hogy egyszer mi is szabadok leszünk ismét. — Vele ettől az időtől kezdve mindig együtt voltam, kivéve, mikor ő volt fogdában vagy pedig én. — Beszélgetéseinkben előjöttek a bösztörményi úti emlékek és sokszor számba vettük, hogy kiről mit is tudunk. Évfolyamtársaink ugyan merre vannak szétszórva a világ minden táján?

Az esztendőket teltek s imitt-amott egy pár hadifoglyot haza is szállítottak, — szemkivétel végett, — de mi Karcsival mindig kimaradtunk a névsorból. Nem kellettünk a kommunista Magyarország vezetőinek.

Ez szinte még dacosabbá és büszkébbé tett minket. Egyik táborból a másikba löktek, de haza sohasem szállítottak. Nevünk a legvesélyesebbek listáján futott.

... 1949 májusában újra vagoniroztak s most mi is benne voltunk a szállítmányban. Egyes hiszékenyek úgy vélték, hogy hazafelé robog a vonatunk. Mi Karcsival csak mosolyogtunk s mondtuk; azt nem hisszük, mivel mi is veletek vagyunk. — Három napi út után vonatunk elhaladt a hihedt krenovájai haláltábor mellett, melyet egy-két doni cimboránk személyesen is jól ismert. Majd feltűntek a Don túlsó partján a lankás dombvonulatok. A mi vonatunk azonban nem ment át a hídon, hanem Északra fordulva egy merész kanyarral, a Don bal partján haladt tovább.

Bensönket valami furcsa izgalom fogta el s igyekeztünk az ablakokból a doni hadszínteret emlékekbe idézni. A doni harcok izgatottan mutogattak s magyaráztak az ott lefolyt eseményekről. A konvojok nem értettek, de látták izgatottságunkat s parancsolták, hogy üljünk le a padokra.

Késő délután volt, amikor megérkeztünk a voronyezsi 1-es számú hadifogolytáborba.

Itt azonban nem sokáig maradtunk, mert egy néhányan a munkát még az első napon megtagadtuk Klimcsuk kapitánynak. Így aztán vagy tizenennyolcunkat büntetésből át is szállítottak a 3-as számú táborba, hogy ott majd a kegyetlen Zimenkov politikai NKVD-es őrnagy megtörjön bennünket. — Itt két hatalmas repülőhangárból állott a

tábor. Az egyik már meg volt töltve leányssal, míg a másikat nekünk szánták. Tudtuk, hogy itt nagy „összpontosítás” lesz, mert a hangárban elért legalább ezer ember. — Benn három emeletes priccsekből utcák és egy egész falu volt felépítve. Az egyik sarkot okkupáltuk. Alig raktuk le motyóinkat, már is hallottuk, hogy újabb szállítmányok érkeztek. Kimentünk az udvarra s ott ácsorogtunk, vártunk s néztük az újonnan érkezetteket, hátha vannak közöttük régi jó barátok, csendőrök, évfolyamtársaink.

Nem csalódtunk, mert a különböző csoportokban jöttek elég bőven. — Örültünk egymásnak a vizionálásokkor még ebben a szomorú helyzetben is. — Persze az évfolyamtársak mind oda helyezkedtek el a barak sarkába, amelyet kineveztünk csendőrsaroknak.

Tíz év távlatából jó volt felfedezni a régi arcokat. Hisz legtöbbjűkkel akkor volt módunkban utoljára együtt lenni, mikor a Bösztörményi úti lovardában teljes díszben kardot rántottunk s harsogva kiáltottuk, hogy: a Hazáért mindhalálig! — Akkor nagyon boldogok voltunk s hadnagyi csillagjainkon a nyári nap fénye erősen szórta a szikrákat. Aztán jöttek az évek, a háború, a fogság . . . Ni csak ni, ki jön ott? Igen, ő az, az „okoshomlokú” Boka, azaz . . . nem, nem Bogya! Mikor észrevet bennünket Karcsival, szája a füléig húzódott. Mosolya és a kedve, úgy látszik a régi . . . Ujabb csoport jött be a kapun. Megállnak. Valaki mély hangját megköszörölve, huncutul nevet a magas huszáros cserebogár sapkája alól. Egy fejfel magaslik ki a tömegből. Nem nehéz

megállapítani. Persze Gúnár az, Polgár Barna. — Aranyszárú elegáns szemüvegét most már megragasztva, összedrótözva, de hajszálvékony bajusza most is kínosan vékonyra faragva jött meg Csikós Jenci. — Hogy is írt róla krónikásunk Halmay-Halmajer? „Szerelmi figurák igen nagy tudója . . .” — Hát az őszhajú fiú kicsoda, ezredes? Nem csak három arany csillagja van. — Ijedten jön behúzott nyakkal közelünkbe, mintha Mátray alezredes úr most szólította volna ki éppen BTK-ból. Már nem tévedhetünk, mert az valóban Kacsza Balázs. — A humora a régi, csak a haja lett ezüstös. No de annak meg volt az oka biztosan . . . Mint mindig, most is komoly arccal, csak kicsit magasabb homlokkal fedezzük fel az egyik csoportban Hidvégi Folót. Kérdezzük is tőle, hogy mikor volt az Operában? — Hisz ő volt az egyik opera rajongó az évfolyamunkban Balogh ezredes úr nem nagy öröme. — . . . Ahogy így örömmel vettük számba egymást, megint érkezett egy csoport. Egy csendőrhajtókás százados is van közöttük. — Iszonyú nagy hátizsákja van. Ki lehet az? — Még tart a számolás, a névsorolvasás a tűző napon. — Ahogy leveszi sapkáját az új jövevény, hogy veritékét letörölje, akkor látjuk, hogy a tíz év alatt semmit sem változott. Éppen olyan kopasz, mint avatáskor volt. Ő az Kopasz Attila.

A csendőrsarok teljesen benépesült a magasabb és alacsonyabb rangú bajtársakkal s elkezdődött ottani különleges életünk. — Évfolyamunkat számba véve, mi szerepeltünk a legjobban, a legnagyobb létszámmal. Nyolcan voltunk ott együtt a 38

felavatott közül. — Magam a sarokban a harmadik emeleti priccsen ütöttem fel főhadiszállásomat. — Ahogy este megvacso-
ráztunk, utána odasereglett a társaság. Fő-
leg csendőrök, az évfolyamtársak, de vol-
tak bőven honvédek is. Aztán elkezdőd-
tek az úgynevezett „kandallócsvegések”.
Nyolcan-tizen is voltunk egy-egy priccsen.
Kopasz Attila többször sápitozott is, hogy
a fejére hull a szemét a csizmáinkról, de
mi mindezzel most nem törődtünk. Legfel-
jebb mondtuk, hogy miért nem költözött
fel a legfelső polcra. — Ezek voltak a
„csendőr ezeregyéjszaka” meséi, mert most
időnk, esténk volt megszámlálhatatlan. Elő-
jöttek a régi szolgálati élmények, a ludovi-
kás és csendőrtiszti tanfolyam érdekesebb
eseményei. — Mindenki sorrajött egy-egy
elbeszéléssel. Kedves női kalandok és egyéb
nevezetesebb történetek. — Volt parancs-
nokaink, tanáraink is sorrakerültek egy-egy
emlékezetes esettel kapcsolatban. — Vagy
pedig tervezgettünk a jövőre, ha egyszer
ismét szabadok leszünk. — A csevegések

Az ungvári tanzászlóalj tisztvezette járőre egy
partizánelhárítás során pihenőt tart a Tisza
forrásánál

bizony éjjélután kettő—háromig is eltar-
tottak. A barak többi része már jóízűen
aludt, de a csendőrsarok örködött, — me-
semondás közben. — Így szólalt meg egyik
alkalommal úgy fél három tájban Kókay
Pali bácsi: Ez a Tamáska már öt éve ke-
seríti az életemet. — Minden este kandal-
lócsevegés van nála . . . Odaszólt neki Te-
messy ezredes úr; Miért nem alszol Pali?
— Hogy tudnék aludni — válaszolta —
amikor az érdekes történeteket éjjél után
kezdik mondani. — Kénytelen vagyok o-
figyelni!

. . . Így tartotta meg az évfolyamom a
tíz éves avatási évfordulót a Szovjetunió-
ban, Voronyezsben. — Esténkénti beszél-
getéseinkkel egymásban tartva a lelket
vártuk, hogy egyszer reánk, kakastollasok-
ra is fel fog ragyogni a szabadság csilla-
ga.

Pgh, 1965. IV. 21.

vitéz Tamáska Endre szds

25 éves eszmei találkozó Buenos Airesben

Borús napra virradtunk. Ugyanolyan bo-
rús napra, mint 25 esztendővel ezelőtt a
„Hadnagy avatás” napján. Csak akkor nyár
volt és otthon voltunk. Most pedig tél van
és itt vagyunk számkivetve Argentína föld-
jén. Nagyot fordult azóta a világ kereke és
ma együtt mi is. Egy azonban akkor is,
most is egyforma volt: a lázas készülődés
akkor a hadnagy avatás nagy napjára, most
annak 25 év utáni megünneplésére. Hogy
azután melyik ünnepély okozott nagyobb
fejtörést, azt legyen szabad csendesen az ol-
vasóra bíznom. Tény, ami tény: akkor min-
den elő volt készítve a böszörményi-úti
csendőrlaktanyában. Vetekedett ott a nap-
fényvel minden: az ünnepi egyenruhák, csiz-
mák, kardok. Ünnepi díszbe öltözött a lo-
varda is. Ragyogtak a gúlába állított fegy-
verek. De ünnepi áhitat sugárzott a 38 ifjú,
daliás, avatásra várakozó hadnagy arcán is.
Igen, ez akkor volt. Most azonban 25 év le-
forgása után vissza szeretnénk volna idézni
a múltat, dacosan megrázni a kakastollat a
falapon és ismét elharsogni úgy, mint ak-
kor a: „Hazáért Mindhalálig!” fogadalmat.

Kevesen voltak a megjelentek, mert a ré-
gi évfolyamtársak közül alig egy-kettőt ve-
tett a történelem kegyetlen vihara Argen-
tina földjére: dr. Képiró Sándor, dr. Spányi
József a feleségével, dr. Csik Diodor, mint
tiszti meghívott vendég, mert az ünneplők kö-
zött a székesfehérvári, cisztercita reálgim-
názium 2 másik növendéke volt és a házi-
gazda Nagyiványi Ödön a családjával.

Kis lakásunk megtelt ünnepi áhitattal. A

családi szentélyben, ahol elhalt szüleink ké-
pei lógnak a falon s alattuk uram egyetlen
kincse: a kis ezüst feszület, melyet 1941.
Karácsonyára kapott még megboldogult
szüleitől, s amire esküdtünk. Ugyanott a
fiókos szekrény tetején a megmentett régi
fényképalbum, kinyitva éppen azon az ol-
dalon, ahol az új hadnagyok díszszakasza
áll a hősi emlékmű előtt, elől a mártirha-
lált halt dr. Sótönyi Jenővel.

Kikerült a régi idők selyem damaszt te-
rítője — furcsa kegye a sorsnak, hogy
megmaradt —, a kézimunka asztalközép —
nagyanyánk megható emlékével együtt. Pi-
ros szekfűk zöld páfrányba ágyazva futot-
tak körül az asztalt. Az asztal közepén a
gyertyatartók kelyhébe gyertyák kerültek.
Mikor heten körülálltuk az asztalt, a házi-
gazda megszólalt: „Hölgyeim! Bajtársaim!
Mártirhalált halt és halott bajtársaink szel-
leme, a világon szétszórt évfolyamtársaink
lelke avatásunk negyedszázados évfordu-
lóján velünk van.”

Valóban minden jelképezve volt: az ün-
nepélyesség, a múlt: a régi hadnagyok át-
szellemült arca, melyre a 25 év imitt-amott
barázdákat szántott, a jelen: mi a feleségek
és a jövő: kicsi leánykám nagyratárgult és a
jövőbe pillantó szemével. Míg a gyertyák
halkan sercegetek, megemlékeztünk a lélek-
ben velünk lévő „hadnagyokról” és azok-
ról, akik a múltban a jövőért hősi vagy
mártirhalált haltak. Áhitatos volt ez a csen-
des megemlékezés, mert egy röpke pillanat-
ra lelki szemünk előtt nem ezt a kis asz-

talt, kicsi szobát, de a tisztí étkezde ünneplés asztalát véltük látni. Az asztal körül pedig mind ott állt, mind az egykori 38 daliás éppen felavatott hadnagy . . .

A látvány azonban eltűnt, amikor felkattant a villany és megint csak heten voltunk. Hirtelen Ady versének első szakasza jutott eszembe:

Itt valahol, ott valahol
Esett, szép, szomorú fejekkel
Négy-öt magyar összehajol
S kicsordul gúnyos fájalmukból
Egy ifjú-ösi könny, magyar könny:
Miért is?

A vacsora bár egyszerű, de ízletes volt és nem kis büszkeséggel állapítottam meg, hogy a deresedő, „öreg” hadnagyaink étvágya vígan versenyre kelhetne a múlt idők ifjú hadnagyaiéval. Nagyobb dicséretet háziasszony valóban nem kaphatott.

Kávé előtt a házigazda rövid beszédben emlékezett a régi időkre: „Ma 25 évvel ezelőtt 38 ifjú cső. hdgy. esküdt és kivont karddal egyöntetűen kiáltotta a „Hazáért Mindhalálig! . . . Kemény pályát választottunk, igazi férfiakká válót . . . De ma 25 év távlatából kérdezem, hányan vannak közülünk, akik a Hazáért Mindhalálig jelszót a zsebünkért mindhalálig elvvel cserélték fel? . . . Pedig a 25 évvel ezelőtt tett szent eskü uraim ma éppúgy kötelez, mint akkor. Hősi és mártirhalált halt bajtársaink számonkérően kérdik tőlünk: Te mit tettél idegenben, nyugalomban és viszonylagos jólétben a Hazáért akkor, amikor én mindent feláldoztam?!” . . .

Ezután hangszalagról meghallgattuk a júniusi Szent László ünnepségen elmondott beszédet, ahol a házigazda emléket állított

dr. Sótónyi Jenőnek és a többi mártirnak: „Ebben a szellemben hívom a bolsevizmus elleni könyörtelen harcra a magyar ifjúságot, mert erre kötelez különösen bennünket, volt m. kir. cső-öket a harcmezőkön, a bitófákon, Szibériában, a börtönökben és internálótáborokban hősi- és mártirhalált halt bajtársaink dicső emléke.

A minket internacionalizálni akaróknak pedig azt üzenem, hogy internacionalizálják saját magukat és a megbízóikat. Mi meg maradunk azoknak, akik voltunk: soha meg nem alkuvó és soha meg nem fizethető, keresztény, anti-bolsevista magyaroknak!

Végezetül pedig engedjék meg, hogy ezt a rövid megemlékezést mártirhalált halt évfolyamtársam és bajtársam dr. Sótónyi Jenő m. kir. cső szds fenkölt emlékének szentelhessem, akit 1960-ban akasztottak fel a legnagyobb titokban a kommunisták!

A poharak lassan sűrűbben csengtek, a jóízű nedű egyszerűen gyorsabban vette útját . . . talán a csendben lenyelt könnyek öblítésére. A nyelvek megoldódtak. Nóta került az ajkakra, halkán, búsan, keserűen, mintha csak cigányhegedű kísérte volna, onnan messziről, hazulról, az alföldi rózságról. De azután szilaj csikót adott alánk a pohár. Hangosabb lett a nóta, és mire pirkadott a hajnal dacos ajkak követelték vissza a rég elmúlt: száz ice bort ide az asztalra!

Az ablakon be-bekukkantott az öreg nap, hunyorgatott egyet-kettőt, meg is csóválta vén fejét, ejnye mondta és ránk sütött. Csodálkozva meredtünk egymásra, mint akik hirtelen messze útról érkeznek meg. De szép is volt 25 esztendővel visszacsavar-

ni az idők kerekét . . . Míg búcsúztunk, bennem halkán Ady folytatta a versét:

És utána mint a zápor
Jön a többi könny:
Miért is, miért is, miért is?
S nincs vége könnynek és miértnek.
Fölköttünk hahota köszön,
Hahotája, akik nem értnek
S akik sohase kérdik s kérdték:
Miért is?

Buenos Aires, 1965. július 9.

Nagyiványi Ödönné

(A B. L. szerkesztője szívből gratulál és léleklben egy csokor virágot küld a gyönyörű cikkért!)

Hadifogoly visszaemlékezés

1945. március végén kerültem amerikai hadifogságba a német Hannover vidékén. A megtorló bombázások következtében kikapcsolt német felsőbb vezetés hiánya, valamint az óriási technikai fölényben lévő egyesült hatalmak ezidőben már ellenállással alig találkozó gyors előnyomulása folytán igen nagy tömegű katona esett amerikai—angol fogságba.

Április végén nemcsak a nyugat-német, de a holland, belga és francia hadifogoly táborok is zsúfolásig megteltek. Így kerülünk mi kb 200.000-en egy négyzet km nagyságú, akkor bokáig érő búzavetéssel fedett szükség-táborba a Rajna bal partján fekvő Buderich nevű kis német városka mellett, nem messze a francia határtól. A sűrű örgyűrűvel körülvett rögtönzött tábor

Bajtárs, tudod-e, hogy Magyarországon 1956 és 1965 között 1,500.000 abortusz történt, azaz másfélmillió magyar nem született meg? Hazánk történelmében még nem fordult elő ilyen intézményes nemzetirtás, melyet a kommunista kormányzat bevezetett. Csonka-Magyarország lakóinak száma 20 év alatt sem változott. Ha a több milliót kitevő öregek meghalnak, az ország lakossága 7—8 millióra fog visszaesni.

csak egy szál szögesdrót-kerftéssel volt körülvéve.

A tábor egyik sarkában állt egy félig elbombázott ház, ahol valami segélyhelyféle volt berendezve. Egyébként semmi más épület, vagy növényzet nem zavarta a kilátást.

A sok ezer fogoly —, akik közül 17-féle nemzetiség volt képviselve — letargikusan, fáradtan, éhesen kóborgott össze-vissza, ismerősök és cigarettacsutka után kutatva, bokán felül dagasztva a folytonos esőtől lágy homokos agyagot. (Ebben az időben ott egy amerikai cigaretta 500 RM-ba került.)

Élelmet keveset és csak hideget kaptunk. Az eső állandóan esett és fújt a szél. Védelmet csak evőkanállal, konzervdobozzal,

vagy csajka fedővel és főleg óriási energiával földbe ásott lyukak nyújtották. Ezek a lyukak éjszakánként bőven szedték az áldozataikat, — mert az erősen felázott talaj az alvókra szakadt s megfulladtak.

Tisztálkodásról szó sem lehetett.

A lerongyolódott, sovány, nyakig sáros, piszkos, borotvátlan hatalmas embertömeg, köztük ezerszámra sebesültek és amputáltak, félelmetesen borzalmas látványt nyújtott.

A közismert hadifogoly-betegségek, a melankólia, a teljes nemtörődömség és reménytelenség stb., stb. már a második héten annyira kiütköztek, hogy a foglyok teljesen kivetköztek emberi mivoltukból.

(Csak az érdekesség kedvéért jegyzem meg, hogy a német vezérkari tisztek már a második napon egy kitérési tervet dolgoztak ki, amibe engem is belevontak.)

A viszonyok csak nagyon lassan javultak s május közepén történt, hogy az akkor már drótkerítéssel egymástól elválasztott 20.000 fős altáborunkba hír érkezett a táborparancsnokságtól, hogy aznap délután „valami pap” fog odaérkezni. A hír pillanatok alatt elterjedt, de csupán az altábor 200 fős magyar csoportja verődött össze az altábor magyar parancsnokának földbe vájt gödre köré.

A déli órákban két néger őr kíséretében érkezett meg a jelzett pap. Szikár, csontos, borotvátlan, rendfokozatától megfosztott, egyenruhás ember, aki semmiben sem különbözött a többi fogolytól, — csupán a szeme, a szemében égett valami különös tűz, valami zöldes fény. Borostás, aszkéta arcán a jóságnak meleg vonása ült.

Németül folyó rövid kérdezősködés után megtudva, hogy az egybegyűltek valamilyen nyien magyarok — egy fedezék tetejére lépett és tört magyarsággal beszélni kezdett. Szeliden bűgött a hangja.

Előbb a szeretetről beszélt, majd kifejtette, hogy mi mindnyájan az egy Isten gyermekei vagyunk, hogy a szenvedés és a földi megpróbáltatások csupán arra való, hogy teljesebbé váljék a lelkek megbékélése és a szívek tisztasága. Aztán rőtért arra, hogy az első világháború alkalmával hosszabb ideig Magyarországon élt s ő érzi és tudja, hogy ezt a kis magyar csoportot visszavárja az a drága magyar föld, amit ő is annyira megszeretett. Ekkor már mindannyian térdre ereszkedve, könnyes szemekkel hallgattuk s itt-ott fel-felcsuklott a hangos zokogás is. A magyarság hitbuzgalmának nagyságát volt alkalma tapasztalni és az ilyen vallásos nép gyermekeit megsegíti és hazavezérli az Isten, csak hinni és szeretni kell Őt.

Mire magunkhoz tértünk volna már, elis távozott, két fekete öre között, mint egy „látomás”.

Sokáig, csendesen imádkoztunk még, majd hitünk visszatért és béke költözött a szívünkbe. — Azután soha nem láttuk többé. Azt sem tudjuk, milyen nemzetiségű, azt sem, hogy milyen vallású volt, hogy akkor és ott „csoda” történt.

Akik láttuk és hallottuk Őt, örökre a szívünkbe zártuk.

Ez az egyetlen szép emlékem maradt a 16 hónapos hadifogságból.

Anglia, 1965.

K. Lajos alez.

Letünőben de Gaulle tábornok csillaga

A szabad világ „csak” meglepően csodálkozik, de mi, kelet-európai száműzöttek, megrendült lélekkel hallgatjuk a mindennapi hírek között, de Gaulle tábornok miként kacérkodik (barátkozik) a kommunistákkal annak ellenére, hogy zászlaján a lotharingiai kettős-kereszt ékeskedik. A látvány lecsújt bennünket: A francia Elnök miként zuz

össze mindazt, amit hosszú éveken át, oly gondosan felépített, nevezetesen: a francia—német barátságot, az európai közös hadsereget, az európai közös piacot, az egyesült Európa gondolatát, s mindazt, ami a kommunista terjeszkedésnek mindeddig némileg is gátat vetett. S miként keserítette el, az európai közös piacot szélesebb alapokra építeni igyekvőket a super „über alles” kijelentésével és vetette minden erejét és tehetségét a kommunizmussal való megalkuvás érdekébe.

De Gaulle tábornok viselkedése nemcsak a szabad világot, de a francia népet is meglepte. Erre példa, hogy az Elnök „sura” kijelentése felett a legmegbízhatóbb embere: Pompidou miniszterelnök is a legnagyobb sajnálkozását fejezte ki. A szocialisták pedig azt hirdették röplapjukon a községit választások alkalmával, hogy: „Hogyan akar de Gaulle nyerni, amikor politikájával azt akarja velünk elhitetni, hogy a kommunisták ma jobb fiúk, mint voltak 10 évvel előbb?” Ezek jelek a sok között, hogy az Elnök a saját pártjával is szemben találja magát.

Amíg de Gaulle tábornok a kommunistákkal szembe helyezkedett, a nép nem sokat törődött a kérdéssel, megbízott Elnökében.

De az elnöki „pálfordulás” igen-igen érzékenyen érinti a franciákat, mivel megismerték a kommunizmust és semmi kedvük nincs Istenüket a sátánnal, gépkocsijukat rongyos-nadrággal, kalács-fehér, búza kenyérüket, szappanos, ragacsos rozs-kenyérrel felcserélni.

A jelenlegi francia hangulatot, igen találon a jó, öreg, magyar csendőri véleményezéssel lehet kifejezni: „Nyugodt, de nyomott, s szele érzik annak, hogy a berkekben valami lappang.” Kiegészíthetem azzal, hogy ha a legközelebbi Elnök választásig a Damokles kardja nem esik az országra, a választáson de Gaulle tábornok, nemhogy a szavazat 82, vagy a 61%-át, de még a 40-et sem fogja megkapni.

Az a kérdés, hogy a francia Elnök miért választotta az új „utat”, előttünk ismeretlen. Találataink közt, a legkomolyabb okokat a következőkben találhatjuk:

Amerika — állítólag — kisieltette a franciákat Laoszból, Kambodzsból, Vietnamból, a belgákat Kongóból, s helyében az Eisenhower kormány Moszkvát ölelgette a keblére, miközben megtagadta Párizstól az atomrobbantás titkát.

Lehetséges, az Elnököt bosszantja az, hogy a hosszú éves kommunista-ellenes politikája folytán sem tudott egy, — a legrosszabra is felkészült, — Goldwater-féle tömeget összekovácsolni? S mivel azt is, az előző Elnököknek, a kommunizmussal mindenáron megalkudni törekvő politikája kellette életre.

Talán a kommunista kormányokat igyekszik bátorítani Amerika ellen abban a tu-

datban, hogy háború esetén, utódja, feltétlen Amerikát fogja támogatni, mely háborúnak a győzelme megszabadítja a szabad világot a 20 éve feje felett lebegő Damokles kardjától?

De az sem kizárt, hogy a francia Elnök is, mint több, volt magyar pártvezér, bízik abban, hogy a kommunistákkal ember-séges megegyezésre jut, s néhány fondorlatos elgondolásával?

De az is lehetséges, hogy a tábornok igen fél egy új háborútól és inkább min-dent veszni hagy, mintsem puska dörren-jen a közelében?

Mindenesetre a jövő hamarosan feltárja, de Gaulle tábornok, melyik kérdésünk érdekében cserélt „lovat”?

B—76

Ami a „követ” elvtárs rádióbeszédéből kimaradt

(Az argentinai sajtóban megjelent válasz a magyar kommunista követ számára)

1965. április 4-én Buenos Aires egyik rádióállomásán Ön, mint a kommunista szovjet imperializmus által megszállva tartott Magyarország buenos-airesi „követe” Magyarország szovjet csapatok általi leigázásának 20. évfordulóján arról tájékoztatta az argentin hallgatóságot, hogy a háború utáni „szocialista” Magyarország a 2. világháború befejezése után a romokból hogyan építette ki a magyar „szocialista” jövődőt.

Legyen szabad előljáróban leszögeznünk, hogy a magyar történelem sok tragikus eseményt ismer, de az Ön által „követ” elvtárs „felszabadulás”-nak nevezett 1945. április 4. kihatásaiban és méreteiben az összes eddigi gyászokat messze felülmúlja. A háború által feldúlt Magyarországon a „felszabadító” szovjet csapatok a magyar nők és serdületlen leánygyermekek százezreit 6 éves kortól 90 éven felüli korig a legbestiálisabb módon becstelensítették meg sokszor a nyílt utcán. A védtelen polgári lakosságot kirabolták. Amit magukkal vinni

nem tudtak, azt az utcára hányták. A női becsület védelmében báró Apor Gyula győri püspököt a püspöki palotájának kapujában az Ön „felszabadítói” géppisztollyal agyonlőtték. A férfi lakosságnak hadköteles korban lévő részét tekintet nélkül arra, hogy katonai szolgálatot teljesített, vagy nem, Oroszországba vagy Szibériába hajtották. Így nézett ki Magyarországnak a „dicsőséges” szovjet hadsereg általi „felszabadítása” 20 évvel ezelőtt.

Ezek után Önök „követ” elvtárs, a magyarországi kommunisták, moszkvai gazdák parancsára, a szovjet szüronyok védelmében hozzáfogtak a magyar „szocializmus” építéséhez. E szocialista építés során 4 magyar miniszterelnököt teljes kabinetjükkel egyetemben, magyar papok, katonák, csendőrök, polgári személyek ezreit, sok esetben a legbestiálisabb kínzások után kivégezték, Magyarország bíboros hercegprímását, a kalocsai érseket, püspököket és papokat, katonák és polgári személyek tíz-

ezreit, köztük munkásokat és parasztokat bebörtönöztek, vagy internáló táborba zártak csak azért, mert magyarok, keresztények és antikommunisták voltak s a hazájuk és az őket meg nem értő Nyugat védelmében mertek a pánszláv, szovjet imperializmussal szembeszállni!

Jogos tulajdonosaiktól a földeket, iparte-lepeket kártalanítás nélkül elrabolták. Föld-osztást csináltak, de úgy, hogy egy-két év múlva az újonnan földhözjuttatottaktól is elvették a földet és kolhoszba kényszerítet-ték az ősi földjéhez ragaszkodó magyar pa-rasztot.

A magyar fajta — nem Ön és elvtársai „követ” úr! — a szovjet szüronyok jelenléte dacára kétszer bizonyította be ország-világ előtt, hogy szívvel-léellel elveti a szovjet balsevizmust! Először mindjárt 1946-ban, amikor a novemberi választások során csak 17%-át kapták az összes szava-zatoknak a kommunisták. Azóta polgári vagy ellenzéki pártok nem léteznek s az ál-szavazásokon csak a kommunisták által en-gedélyezett egyetlen (kommunista) listára lehet szavazni. Másodszor az 1956. októberi szabadságharc során, amikor zömmel már az Önök kommunista nevelése fegyverrel a kezében akarta kicsikarni a leigázott or-szág függetlenségét, mert mindörökké elege volt az Önök „építő” szocializmusából, ami nem más, mint a hazugságra, aljasságra és gyilkosságra épített pánszláv, orosz impe-rialista kommunizmus! Ekkor „követ” elv-társ a népek önrendelkezési jogának és a be nem avatkozás elvének tökéletes meg-csúfolásával a vörös, orosz imperializmus ismételt tűzbe és vérbe fojtotta a meg-győztört Magyarországot! Csak a szabadság-

harc során 25.000 hősi és mártir halott, a bebörtönözött és Szibériába deportált ma-gyarok tízezreinek szenvedése terheli Hrus-csov és az Önök lelkiismeretét!

De mindez nem volt elég! Sztalin szerint a magyar kérdés megoldása, azaz, hogy az északi és déli szlávok egyesüljenek, csak egyszerű vagon kérdés. A idők folyamán a magyar nemzet kiirtására ilyen nyíltan, brutális eszközökhöz már nem mertek fo-lyamodni, hanem, hogy a magyar nemzet gerincét kettétörjék a magyar anyák méhé-be nyúltak és a magzatelhajtást törvénye-sítették. Az ifjúság körében pedig a szabad-szerelmet és a gyermekáldástól való tartóz-kodást terjesztették a legnagyobb propa-gandával. Eredmény: Magyarországon min-den 1000 lakosra 1964-ben összesen 13 szü-letés esett s így Európában Magyarország születési arányszáma a legalacsonyabb. Így vagonok nélkül lehet az ezeresztendős Ma-gyar Nemzetet a Kárpát-medencében likvi-dálni s mindezekhez Önök adják a segéd-kezet „követ” elvtárs!

A háború utáni „szocialista” vívmányaik megcáfolásával csak egy-két esetben aka-runk foglalkozni, mivel a tényelferdítések olyan kézenfekvők, Magyarországon a kö-telező elemi népoktatást még a múlt század-ban hozták be, ami teljesen ingyenes volt. Az állami és a szerzetes középiskolákban pedig a jeles előmenetelű tanulók — tekin-tet nélkül a „származásukra” — teljes tan-díjmentességben részesültek, ha arra rá-szorultak. Az Önök által átkosnak titulált Horthy korszakban még ismeretlen volt az „osztályidegen” tanuló fogalma. Akkor egyszerűen még mindenki csak magyar volt és mindenki tanulhatott.

Az Országos Társadalom Biztosító Intézetben már a 20-as évek elején az általános és kötelező munkásbiztosítás elve érvényesült, ahol a munkás ingyenes orvosi és kórházi kezelésben részesült, a gyógyszerekért pedig filléreket fizetett. Ez az atomkorszak Amerikájában mind a mai napig nem létezik, amivel a háborúvesztes kis Magyarország már a 20-as években előljárt.

A Ganz-gyár legalább 40 éve szállít Dél-Amerika különböző országaiba motorvonatokat stb.

Magyarország az Önök kommunista kolhoz-gazdálkodása előtt Európa éléskamrája volt, most pedig, hála az Önök kolhozrendszerének állandó kenyérmag behozatalra szorul. A lakosság le van rongyolódva. A Nyugaton élő szabad magyaroknak kell állandóan segíteniük az otthoni véreinket, hogy az általános nyomoron valamit enyhíteni lehessen. A külföldről, többek között Argentínából is, Magyarországra küldött, használt ruhacsomagokra olyan magas vámkokat rónak, hogy a szegény, rászoruló véreink sokszor nem, avagy csak igen nagy

Bajtárs, tudod-e, hogy a nyugatnémet hadseregben több frissen avatott fiatal magyar szolgál, mint hadnagy? És van német törzstiszt, ki m. kir. főhadnagy volt annakidején? És, hogy a spanyol királyi hadseregben is szolgálnak magyarok? És, hogy a kanadai kir. hadseregnek sok magyar tart. tagja van, köztük két csendőr bajtárs is? És az USA hadseregében ezek is szolgálnak?

áldozatok útján tudják kiváltani. A kommunista pártarisztokratákra ez természetesen nem vonatkozik. Nekik van mindenből bőven.

„Követ” elvtárs panaszkodik, hogy nem megy az építkezés. Azt pedig úgylátszik, hogy már elfelejtette, hogy a **háború alatt** a háborus Magyarországon az ONCSA (Országos Nép és Családvédelmi Alap) házaikat a magyar állam ingyen adta az arra érdemes sokgyermekes családoknak. Most pedig a „nagy szocialista, békés, építő munkában” nem megy az építkezés? Nagyon jól tudjuk, hogy nem megy, mert az Önök munkás paradicsomában az ember a legutolsó! Elég ügye ezekből ennyi „követ” elvtárs.

De szeretnénk Önt és az argentin közvéleményt egy-két más dologról is tájékoztatni, ami éppen a közelmúltban történt. Arról nem tud a „követ” elvtárs, hogy a kommunista hatóságok csendes beleegyezésével libamájpástétomos konzervdobozokban heroint csempészték Magyarországról New Yorkba? A gödi kéjlikban pedig Czinege Lajos altábornagy elvtárs, honvédelmi miniszter, egykori 6 elemis parasztleány és „Dr” Nezvál Ferenc igazságügyminiszter úr, volt cipész, több más kommunista párttag nagysággal egyetemben a legaljasabb orgiákon vettek részt, ahol ruletten lehetett nyerni a szórakoztató dámákat.

Avagy arról sem tud a „követ” elvtárs, hogy a Vatikánnal a múlt év őszén aláírt okmány dacára az ateista propaganda a legélesebben folyik Magyarországon? A múlt év végén és az év elején több mint 14 római katolikus papot, többek között dr. Mócsi Imre jezsuitát, a római Gregoriánus világhírű tanárát államelleens összeesküvés vád-

jával tartóztatták le, mert egyszerűen hitoktatást tartottak az ifjúságnak.

A szocializmusnak efajta építéséért Önök „követ” elvtárs a függetlenségét és szabadságát visszanyerő magyar nép előtt egyszerűen még felelni fognak, mert tevékenységük kizárólag arra irányul, hogy a szovjet-orosz kolonializmus szolgálatában a magyar népet lassan, és pokoli tervszerűséggel kiirtsák és a világot a szovjet bolsevizmus szájába hajtják. Ezekre akartuk mi, a sza-

A Hit szolgálatában

1965. augusztus 15-én „Nagyboldog Aszszony Napján” Chicagóban a magyar rk. templomban d. e. 10 órakor kezdődő misére mentem. Magyar József dr. plébános úr szentbeszédéből igen megragadta figyelmemet azon gondolatfüzése, amikor fejtegette a kereszténység megmentését. — És hogy nem csak a papoknak a kötelessége, hogy az Istenben való hitet terjesszék, hanem minden keresztény embernek kötelessége, mert a Zsinati Atyák is megfogják ezt szavazni.

Engedtessek meg nekem, hogy leírom azt, hogy a m. kir. csendőr nemcsak a közbiztonsági szolgálatban állta meg a helyét, hanem a „hitzolgálatban” is.

Nézzük csak, hogyis volt ezelőtt 25 éve. — Amit le akarok írni ez csak egy kis töredék a sok közül. Volt egy igen öreg rk. plébános Kőbölkút községben. Amikor meghívott, mint öpk-t, hogy tekintsem meg a kertjében levő szép gyümölcsfáit, akkor

bad földön élő magyarok Szent István király Magyarországa bolsevista orosz csapatok általi megszállásának 20. évfordulóján a „követ” úr és elvtársai becses figyelmét felhívni.

Kelt, Buenos Aires, 1965. április 4-én.

Nagyiványi Ödön szds.

(Örömmel és büszkén könyveljük el, hogy a szellemi harcban argentinai bajtársaink is résen vannak!)

beszélgetés közben említette, hogy „maguk csendőrök az emberek testőrei, mi pedig ‚papok’ az emberek lelkiőrei vagyunk.” Annak a Marczinka Imre plébános úrnak a szavai sokszor eszembe jutnak.

A sors nekem is megadta azt, hogy a boldogságtól remegő lélekkel léphettem a visszatért magyar Felvidék földjére, majd pedig drága Erdélyünk bércei közé. Tudják jól a bajtársak, hogy nem szórakozást jelentett az, hanem férfi erőt mindennél nagyobb próbára tevő, megállásnélküli örökös munkát, a semmiből teremtés nehéz harcát, sorozatos akadályok leküzdését. De örömmel tettük mindannyian és az isteni Gondviselés iránti hálás szívvel, hogy végre a trianoni határokon túl dolgozhattunk. Menyit vártunk arra a magyar feltámadásra, s hogy akkor meg volt, láthattuk igazán, hogy milyen halálból támadtunk fel.

Igy fogtunk hozzá a munkához. Amikor Homoróklánd-i örs állomásra érkeztem,

megfogott valami. Megéreztem, hogy milyen felelősséggel tartozom a sokat szenvedett székely testvérnek, nemcsak vagyoni, hanem lelki javaiért is. Hűsz keserves esztendő harcában, tengődésben sok ment veszendőbe ebből is, abból is. Figyeltem hát mindenre.

Vég Mihály Homoródújfalui unitárius lelkész úrral, — aki abban az időben Homoródoklondon (Sándor Gergely unitárius esperes urat, — elhalálása után — helyettesítette) nagyon jó baráti ismeretségbe kerültem. — Ő említette, hogy van a faluban két család, akik semmiféle valláshoz nem tartoznak. Ezek kiközösítették magukat a falu népéből, eldobták ősi hitüket, felekeztenélküliek voltak. Szívós büszke és konok fajtából valók voltak, nem váltogatták egykönnyen elhatározásukat. Amit egyszer kimondtak és megtettek, azt állják minden áron, még ha belepusztulnak is. Így hát beszélhetett hozzájuk a lelkészük, biztathatta a bírót, jegyzőt, rághatta fülüket a sógor, koma, megmaradtak keményen a „Nem” mellett. Elkerülték az Isten házáat, s el őket is az emberek.

Nem nézhettem azt az önkéntes száműzetésüket. Gondoltam, hogy ha nem is használ a saját fajtájukbeliek biztatgatása, talán hallgatnak a messziről jött magyar testvér szavára. Úrügyet kerestem, hogy szóba álljak velük. Derék tisztességtudó emberek voltak, mint a többiek, azt hittem hamar dülőre jutok velük, de azt csak addig hittem, amíg a vallásról szó nem esett. Mert, amikor azt kérdeztem, milyen valóságos, olyan hidegen és keményen mondták, hogy nincs vallásuk, felekeztenélküliek, amiből konokságukat megéreztem. Később

aztán igen barátságosan és türelmesen kezdtem hozzá a munkához. Kérdőzködéseimre elmondták, hogy 10 éve szakadtak el a katolikus vallástól. Hogy miért, erre csak zavaros választ adtak.

Inkább magamban beszélni kezdtem, hogy sajnálom őket, szomorú életük lehet. Nem akarják Krisztus Urunk terhét, fájdalmait viselni, keresztjét hordozni. Pedig Krisztus nélkül élni lehetetlen. Az az ember, aki Istenben nem hisz, a vallás nem tiszteli és templomot nem látogat, az embertársait se tiszteli s így nem méltó embertársai tiszteletére, de Isten kegyelmére sem. Az ilyen embereket kiközösíti a társadalom. Már pedig a kiközösített ember olyan, mint a bélpoklos, mindenki fut előle. Micsoda halálos bűn az Ég és Föld Urát megtagadni. Kértem őket, lássák be, hogy hamis útra tévedtek és igyekezzenek Istenhez és az Egyházhoz visszatérni. Van-e megalázóbb valami, mint pap nélkül meghalni és állati módon elföldeltetni!

Látszott embereimen, hogy a kis lecke hatott rájuk, de az Egyházhoz visszatérni, hallani sem akartak. Én sem hagytam magamat. Rövidesen megint találkoztam velük s a beszédet észrevétlenül megint a kérdésre tereltem. Elmondtam, hogy Magyarország jogállam. Ott mindenkinek megvannak a még polgári jogai, de kötelezettségei is. Szent István birodalmában mindenkinek tisztelni kell nemcsak a világi, hanem az Egyházi törvényeket is. Csak ilyen ember jó hazafi, ilyenek, mint a székely testvérek. Csak ők akarnak pogány módon külön élni? Embereim gondolkodásba estek s nemsokára kijelentették, hogy hát törhetetlen magyarok, és ha csak az hiány-

zik, hogy kibéküljenek Istennel és visszatérjenek az Egyházhoz, megteszik azt is.

Molnár Sándor rk. lelkész úrral Homoródkarácsonyfalván, megbeszéltem az eredményt, s egy vasárnap délelőtt 9 órai misére együtt mentem Sós Domonkos és Kertész Mózes 10 tagú családjukkal, akik meggyóntak, megáldoztak. Molnár lelkész úr a prédikációjában említést tett a „bűnösök megtéréséről.”

Tehát visszatértek az Egyházba s a legüzgőbb templombajárók voltak. Embertársaik bizalmát visszanyerték, most már nem

bűjkálva, hanem felemelt fővel járnak (talan még most is, ha élnek).

Hálálkodva mondták, hogy egy lidércnyomás alól szabadultak meg, Isten áldását kérik a magyar csendőrségre, melynek egyik tagja megváltást hozott számukra. Én is hálát adtam az Istennek. Ugy érzem, hogy ezzel egy igazi csendőr munkát végeztem.

Chicago, USA, 1965. augusztus 16.

Jegenyés Pál, szkv. m. kir. cső főtörm.

Forbes Frigyes kanadai kir. alhadnagy

Toronto város egyik kerületének mérnöki osztályán sok magyar dolgozik. Ezek évek hosszú során közeli barátságba kerültek a fent említett kanadaival, ki 13 évet töltött a kanadai hadseregben. A kanadai és magyar katonai rokonszenv eredménye volt, hogy Forbes Frigyes résztvett a két legutóbbi torontói csendőrnapon, ahol kiválóan érezte magát és elragadtatással nyilatkozott hajdani magyar tisztnek és tiszthelyettesek magatartásáról, a kiváló hangulatról, mely őt is magával ragadta.

A második csendőrnapi után Forbes Frigyes őszinte nyilatkozatot tett a következőképpen: „Azelőtt nem sokat tudtam a magyarokról, sőt sok esetben haragudtam rájuk, hogy mindig a németek oldalán harcoltak. Az utóbbi 6 évben azonban sok magyar munkatársammal dolgozva megállapítottam, hogy a magyarok intelligensek, becsületesek, értik a szakmát s kiváló barátok. Mint

résztvevő a báljukon, azt láttam, hogy egytől egyik fegyelmezett, kiváló fellépésű és magatartású emberek, igazi katonák, kik lelki beállítottsága és világnézete egy szikrányit sem különbözik tőlünk kanadaiaktól. Csodálattal szemlélem, hogy 20 évvel a második világháború után is még mindig szülőföldjükért küzdenek, de most a szellem és a betű fegyvereivel. (Forbes alhdgy mindig megkapja a magyar kérdéssel foglalkozó angolnyelvű kiadványokat.) Boldog lennék, ha ennek a magyar veteránszövetségnek én is tagja lehetnék s becsületesre kijelentem, halálomig küzdenék Magyarország felszabadulásáért fejemmel és minden képességgemmel!”

A nemmindennapi bejelentéssel később foglalkozott a MKCSBK Vezetősége és később a torontói csoport tavaszi közgyűlése is. Mivel hatósági engedélyünk hozzájárul ahhoz, hogy 5% tiszteletbeli tagunk lehet

olyanokból, kik nem voltak csendőrök, a vezetőség és a torontói csoport szavazásra vitte Forbes Frigyes kérelmét. A szavazás 100%-osan felvétele mellett végződött.

A torontói csoport 1965. június 5-én tartott díszvacsoráján került sor hivatalos felvételére, hol Forbes Frigyes tart. kanadai kir. alhadnagyot tiszteletbeli tagként fogadtuk és a vezetőség elnöke átadta a MKCSBK jelvényét és angolnyelvű igazolványát, valamint Macartney professzor „Hungary” című könyvét emlékül. Forbes tb. m. kir. csendőr alhadnagy meghatódva mondott köszönetet a felvételéért és beszédében többek között a következőket mondotta: „Magyarország iránt egyre inkább nő rokonszenvem és elismerésem, mert egy bátor és hősi nép, amit a történelem, a két világháború és az 1956-os felkelés bizonyít, amikor a százsoros túlerő ellen is győzelmet ért el! A magyarok, különösen a magyar csendőrök a hajdani fegyelem és kiképzés eredményeképpen ma is változatlan erővel küzdenek szülőhazájukért. Megható ez és sokra értékelem, mert igaz ügyet szolgálnak.

Nyomozás Kanadában...

1961. október 21-én egy tragikus, keserű nap virradt az egyik emigráns bajtársunk családjára. A 12 éves Zsombor fiúk, ki kiváló tanuló (96%) volt az iskolában, lelkes sportfiú és cserkész, természetimádó hajlamanál fogva szabad ideje nagy részét a lakóhelyéhez közeli sűrű, bozótos erdőben töltötte. Az említett napon, meleg, napos őszi délután engedélyt kért édesanyjától,

Magatartásuk és lelki beállítottságuk hasonló a brit katona ideáljához, amit mindig követendőnek véltem. Most látom, hogy a kettő ugyanaz, a katona és csendőr legyen az magyar, vagy kanadai, egy kötelességet teljesítettek, akár megnyerték, akár elvesztették a háborút!” — Végül poharat emelt a megjelentekre a következő magyarnyelvű kijelentéssel: „Úritem poharamat a szabad Magyarországra!” Forbes alhdgy nagy taposot kapott beszédéért.

Ugyancsak ezen az ünnepi vacsorán köszöntötte a torontói csoportvezető a Szabó családot abból az alkalomból, hogy Szabó János törm bajtársunk felesége és igen csinos leánya megérkeztek Kanadába és újból egyesült a szétszakadt család, együttérzésünk és örömünk kifejezésekképpen egy ezüst tálcát nyújtott át Szabónénak emlékül. A vacsorán résztvett a torontói MHBK vezetője is feleségével.

A csendőrvacsora, mint mindig, kiváló erkölcsi és anyagi eredménnyel végződött.

hogy a közeli erdőbe kimehessen és tanítója kérésére természetrajz órára kigyókat és faleveleket gyűjthessen. Igéretet tett, hogy 7 órára hazajön, mert a szombat esti litániára el szokott menni.

Zsombor 5 órakor hagyta el a házat és ígéretét életében először nem teljesítette. A családtagok hiába várták, hiába keresték. Az idő múlásával egyidőben nőtt aggodal-

muk, a család egész este, majd eltűnését a rendőrségnek bejelentve egész éjjelen át kereste a sűrű erdőrészben eredménytelenül.

Másnap délelőtt a helyi rendőrség az eltűnt fiú keresésére kutatócsoportokat szervezett, melyben résztvettek wellandi bajtársaink is szép számmal. Sajnos, ők is már csak a bekövetkezett tragédiát vehették tudomásul: Zsombor holttestét egy wellandi cserkész megtalálta s cső bajtársaink, köztük édesapja is megrendült lélekkel értek a helyszínre.

A helyi rendőrség a rendőrfőnök és Nelson Albert detektív irányításával teljes lendülettel fogtak a nyomozáshoz.

Zsombort saját cserkészderékszíjánál fogva egy vékony karvastagságú fára felakasztva találták. A fa koronájával az éjszaka folyamán lehajolt a földre és a fiú egy lehetetlen groteszk helyzetben megmerevedve szinte kezével érte a földet és szinte párhuzamosan lógott a levegőben a földdel.

Az ügyet nyomozó detektív egy rendkívüli gyilkosságra gyanakodva kérdezte ki a hozzátartozókat, a fiú barátait, a környékijúságát s főleg azokat a fiúkat, kikkel nap, mint nap kisebb-nagyobb verekedésbe bocsátkozott.

A rendőrség elfogott egy környékbeli csavargót, kit aznap láttak az erdőrészben és aki a közelben, szintén az erdőben lakott egy kalibában.

A helyszínen semmi nyom nem maradt, az őszi fű, a száraz talaj nem árult el semmit a történetekről. A kb. 6 cm vastag sudáregyenes fa a tövével körbe volt vágva, a műveletet valószínűen Zsombor maga

Szathmáry Zsombor

csinálta és feltehetően a fát ki akarta vágni és haza akarta vinni. Tőre tokjába viszszahelyezve a fa tövével feküdt. Maradt a kérdés, hogy került a fára?

Feltevések történtek, hogy a fiú elfaradt a hosszú faragástól, mert nem tudta teljesen átvágni a fát és utána derékszíját is lecsatolta, azt a fára kötötte és annak segítségével próbálta a fát kitörni. Ebben a műveletben talán a szíj a nyakára ugrott, Zsombor nem tudta magát kiszabadítani, beléköltözött a rémület, idővel elvesztette eszméletét és megfulladt.

A nyomozás nem tudott biztosat kideríteni és a kanadai viszonyoknak megfelelően a wellandi államügyész vizsgálóbírói tárgyalást hívott össze. A tárgyaláson Nelson detektív előadta saját nyomozását, kikérdeztek több tanút, köztük azt az orvost is, ki Zsombort felboncolta és gyomrában 4 órás emésztési állapotban lévő 25 szőlőszemet talált. A laikus tagokból álló bírót

ság döntésre vonult vissza és félórai tárgyalás után kihirdették a döntés eredményét: Zsombor baleset következtében halt meg és a közvélemény el kell fogadja a döntést.

A wellandi lakosság napirendre tért a titokzatos ügy felett, de a döntést nem hitte el senki, főleg a családtagok nem.

Zsombor édesapja sok, köztük több hivatalos, évtizednél is hosszabb nyomozási gyakorlattal rendelkező csendőr bajtársat hívott a helyszínre.

Hónapokig tartó fejtörés, következtetés után megállapították, hogy több kérdésre nincs felelet. Többek közt:

1. A derékszj 28 inch hosszú (kb. 70 cm) volt. Ez oly rövid, hogyha a szj végét Zsombor a fára kötötte, akkor a megmaradt hurkon csak egy kutya, vagy macska feje tudott átbújni, de Zsomboré semmi körülmények közt sem!

2. A családtagok kizárt dolognak tartják, hogy Zsombor oly buta lett volna, hogy a szját előbb saját nyakára hurkolta és a szj végét azután kötötte fára s ily módon akarta a fát kitörni.

3. Zsombor kiváló tanuló volt, szép szóhabja, jó kosztja, szép ruhái és a rendezett körülmények, amiben élt, kizárják azt a feltevést, hogy öngyilkosságot követett volna el. Erre semmi oka nem volt. Halála napján több könyvet hozott a városi könyvtárból, a könyvek tárgya farkaskaland, vadástörténetek, vadbórszerzés, csapdák stb. Aki ilyen könyvet hoz olvasni, az nem készül a halálra.

4. A hurok, mely közvetlenül a jobb füle mellett volt megkötve a fa egy kis ágán,

jobb kézzel volt kötve, Zsombor pedig köztudomás szerint balkezes volt.

5. A rendőrségi megállapítás szerint a hurok először került a nyakára és a szj vége csak azután a fára.

6. A rendőrségi megállapítás szerint a fán nem voltak mászási nyomok. Sem ruhafoszalvány, sem törött ágacskák. Így a kb. 7 láb magasra (2.80 m.) kötött szj csak a fa lehajlított állapotában kerülhetett a fára.

7. Zsombor kb. 160 cm magas volt és font (kb. 45 kg). A környéken található hasonló vastag fákat a 200 fontos felnőtt se tudta lehajlítani egykönnyen. A tövében körülvágott fa talán hajlékonyabb volt. De erős a feltevés, hogy Zsombor maga, saját súlyával nem tudta a fát lehajlítani.

8. A gyomrában talált 25 szőlőszem 4 óras emésztési állapotban volt. Zsombor délután 2 és 3 óra közt csapkodta a jég-szekrény ajtaját, azután, hogy édesanyja hazahozta a heti élelmiszer szükségletet. E szerint a halál este 6 és 7 óra között következett be. Az alkony hét óra előtt állt be, Zsombor pedig félt a sötétségtől a családtagok szerint. Miért nem sietett akkor haza?

9. Édesanyja állította, hogy Zsombor gyűlölte a nyakkendőt, sohasem viselte, az új télikabátjának gallérját cérnával levartta, hogy nyakát ne zavarja. Ez ismét arra enged következtetni, hogy a hurkot nem tette saját nyakába!

10. Nyomozó csendőr bajtársaink saját gyakorlatból tudják, hogy az akasztott ember álla leesik és nyelve kilóg. Zsombor szája zárva volt, még fogait sem lehetett látni.

11. Zsombor bal karja egyenesen lógott

lefelé a fáról, jobb karja viszont könyökben hajlított állapotban merevedett meg. Ha a halál a fán következett be, akkor a jobb karja is lógott volna a ballal párhuzamosan.

Mindezek arra engednek következtetni, hogy Zsombor nem játszott akasztást és halálának előidézője nem baleset volt.

Többféle feltevés lehetséges. Az erdei ősvény mellett, hol Zsombort utoljára látta 2 wellandi fiú, csendőr bajtársaink eldobott ca-Colá-s üvegeket és üres fagyaltosdobozokat találtak. Lehetséges, hogy Zsombor szórakozó társaság mellett haladt el, kik a fa körüli művelete után elhallgatták, hogy ne beszélhessen róluk. Lehet, hogy a halál a földön érte és a fára csak halála után került. Talán a szórakozó társaság tagjai nem is voltak wellandiak.

A tragédia után a családtagok emlékeztek egy öreg kopott autóra, mely előző este a sötétben orral a helyszín felé kb. 20 m-re állott keresztben az út vonalán. Miután nem tudták, hogy mi történt a fiúval, nem is törődtek az autóval.

Mindezek tudatában Zsombor édesapja a nyomozás újrafelvételét kérte a kanadai hatóságoktól. Személyesen tárgyalta a tarto-

mányi rendőrség helyettes főnökével, a tartományi igazságügyminiszterrel, a rendőrfőnökkel és az ügyet nyomozó detektívvél. Véleményét írásban is a fentiek tudomására hozta.

Kanadában nincsen belügyminisztérium. Nincsen központi irányítás alatt álló rendőrség sem. A városok, közületek saját maguk állítják fel saját rendőrségüket. A kanadai királyi Csendőrség csak államrendészeti ügyeket nyomoz és nem folyik bele helyi bűnügyekbe. Így a család csak ígéretet kapott, hogy azonnal új nyomozásba kezdenek, ha biztos adatot, nyomot fedeznek fel.

Igy Ti derék niagaravidéki Bajtársaink, járjatok nyitott szemmel és nyitott füllel és ha hallotok, tapasztaltok valamit, azonnal hozzátok az érdekelt család tudomására!

Tanulság: ne engedjétek gyermekeiteket egyedül erdőbe menni!

A fentieket szükségesnek tartottuk közreadni a „mindentudók” és „jólértesültek” számára is.

Toronto, 1965. október 21.

A MKCSBK nyomozószolgálat.

Az emigrációban és bajtársi életünkben a volt rendfokozattól függetlenül mindnyájan egyformák és egyenlők vagyunk. Elismerések, vagy kitüntetések adományozásánál a volt rendfokozatok használata azt jelenti, hogy mi csendőrök az elért rendfokozatunkra mindig büszkék vagyunk, azt ma is értékeljük és attól bennünket soha senki meg nem fosztott.

Kezdeményezés történt, hogy a hazuról ingyen sokszázazres példányszámban érkező „Magyar Hírek” című csalogató lapot minden tisztességes emigráns felbontatlanul küldje vissza és piros ceruzával írja rá: „Addig nem veszem át, míg az abortuszrendelet meg nem szüntetik!” —, vagy — „A születés csökkentése a nemzet halálát jelenti!”.

Segélykiáltás a viharban...

Henock Dániel labradori hajós sohasem fogja elfelejteni 1964. november 11-ét, mely napon majdnem az életét veszítette.

Aznap érkeztek társával: Jararuse Jackóval Nain, Labradorba és kikötöttek egy fakitermelő út után jól megrakott hajójukkal. Hides, szeles novemberi nap lévén a hajót lehorgonyozták nem messzi a parttól és másnapra tervezték a kirakodást.

Közben a szél állandóan erősödött, a hullámok egyre nagyobbodtak s a kis hajó úgy hanykolódott, mint egy dióhéj.

Félte az értékes rakományt, mindketten úgy határoztak, hogy megpróbálják közelebb hozni a hajót a parthoz és esetleg kirakodnak. Mire egy kis csónakon elindultak, már egészen beesteledett. A hajó mellé érve Jararuse egy kötél után nyúlt és elvesztette egyensúlyát, majd vastag téli ruhában beleesett a viharos tengerbe. Henock azonnal segítségére sietett, de megcsúszott és ő is a vízbe esett.

Segítségért kiáltozva reménytelenül kapálóztak a hideg, háborgó vízben.

Kiabálásuk alig volt hallható a szélben

Budapesten megjelenő „Élet és irodalom” című folyóirat Galbárdi Zoltán tollából érdekes cikket közölt az utolsó bakonyi betyárról, Slambuckról, ki Savanyú Jóska bandájához tartozott. Ez a betyár újra életre kelt és kommunizmus vívmányai ellen agított. Amikor észrevették a rendőröket, de azok nem voltak éppen betyárfogó kedvükben és elszaboltálták a felhajtást. Akkor egy „illetékes” azt ajánlotta „állítsuk az ósdi azt ósdi ellenébe!” Ez okból kiszóltottak valamilyen aktíváról nyolc régi csendőrt, felöltöztették őket hajdani ancugjukba, ha-

csípjék nyakon őket a betyárt —, ha valakinek, hát nekik van praxisuk az effélében. Eddig rendben is lett volna, hanem alig hallották meg a csendőrök füleik fölött a kakastoll cirmogását, kezdték mindjárt összeszedni a párttitkárokat, egyet el is agyaltak puskatussal — na, csúnya blamázs lett a dologból, rá még a siker is elmaradt megint. —

(Jellemző, hogy otthon is foglalkoznak velünk. A cikk írója inkább csendőrbárát, mint kommunista. Beküldte: P. A. ezds.)

és az állandó kutyaugatás mellett. És mégis, Pamak Richárd, a Kanadai Kir. Csendőrség eszkimó tagja, akinek otthonában a rádió is szólt, meghallotta a segélykiáltásokat. Az 50 éves Pamak a kiáltások irányába a tengerpartra szaladt a fiával. Csónakba ugorva és erősen küzdve a hullámokkal egyszer csak észrevettek valakit a vízben, aki fogaival kapaszkodott egy kötélbe, mely a hajóról lógott a vízbe. Utólag kiderült, hogy Henock ujjai annyira meggémberekedtek a fagyos vízben, hogy kezeivel már nem tudott kapaszkodni. Szerencsétlen társa: Jararuse nem bírta tovább a küzdelmet és a hullám-sirba merült.

Pamak, az eszkimó csendőr partra segítette a szinte alélt Henockot és házában nyújtott elsősegélyt fiával. Henock megpróbálta elfelejteni ezt a borzalmas novemberi estét. Azonban, amíg él, emlékezni fog Pamakra, az eszkimó csendőrré, aki hősi és veszélyes vállalkozásával egy második életet adott neki.

Mercer F. G. törm.
Fordította: B. I.

Magyar sors, csendőrsors...

Nagy János és Kiss Mihály őrmesterek együtt szolgáltak, majd az 1945-ös összeomlás és visszavonulás Nyugatra kényszerítette őket. Kilátástalan jövő állott előttük, hazamenni nem akartak. Kiss Mihályt kettős országhatár zárta el családjától, kisleányát nem is látta soha, mert az erdélyi részek elvesztése után többé nem tudott hazamenni családjához Csík vármegyébe.

ciaország távol-keleti gyarmatára szólította őket. Indokínában szolgáltak, résztvettek a híres Dien-Bien-Fu körüli harcokban. Küzdöttek az őserdő járhatatlan rengetegében, átestek a malária gyilkos betegségén, megőrizték a francia trikolor és a híres idegenlégió becsületét. Aztán ennek is vége lett.

A becsülettel leszállt öt év után megkapták a francia állampolgárságot, néhány

Kiss Mihály őrm. barátja, Nagy János őrm. sírjánál

A magyar végzet beteljesedett s mikor a francia Idegenlégió toborzóisztje megjelent Ausztria francia zónájában, mindketten aláírták az öt éves szolgálati kötelezettséget. Hamarosan Afrikába kerültek, megkapták a híres vasfegyelmű idegenlégiós kiképzést, éltek a Szahara sárga erődjeiben, többször vertek vissza fegyveres arab támadásokat, végül a katonasors Fran-

ezer dollárt kitevő végkielégítést és mindketten kivándoroltak Kanadába. Földműves fiúk lévén mindketten a mezőgazdaságban helyezkedtek el. Szorgalmas munkájukkal még több pénzt gyűjtöttek. 1954 tavaszán Nagy János egy kis zöldségfarmot vásárolt Torontótól északra a híres Holland Marsh-on és hajnaltól sötétedésig egyedül művelte a földjét. Kiss Mihály a kertészetre vál-

Kiss Mihály örm. síremléke Torontóban

tott át és gyűjtötte a pénzt, hogy kihozathassa családját Erdélyből.

Ember tervez, Isten végez! E két derék Bajtársunknak más, kegyetlen sorsot ítélt a végzet.

1954. november végén hurrikán, egy hatalmas erejű szélvihar száguldott végig a kanadai Ontarión. Négy napig és négy éjjel özönvízszerűen zuhogott az eső. Nagy János az egyik éjjel, úgy éjfél körül arra ébredt, hogy ágyáig ér a víz a házában. Azonnal talpraugrott, magára kapta ruháit és kiment az ítéletidőbe, hogy az árvízveszélyről értesítse szomszédait. A száz mér-földes erejű szél, az ítéletidő megdagasztotta a folyókat és patakokat. A Humber folyó Torontóban házsorokat sodort el, 100 ember lelte halálát a hullámokban, százmilliókra rúgott a kár...

Ezzel egyidőben Nagy János bekopogott az első szomszédhoz, felriasztotta őket és

bíztatta szomszédjait, hogy húzódnak a háztetőre, mert a földjük mellett futó öntöző csatorna tetején is ömlik át a víz. Majd elbúcsúzott tőlük azzal, hogy felkölti a következő szomszédot is a gát mentén. A rettegő szomszédok akkor látták utoljára Nagy Jánost, amint a gáton eltűnt a sötétben a következő tanya felé... Az orkán dühöngve csapkodta a hatalmas víztömeget s egyszer egy irtózatos robaj hangját hozta feléjük a szél)... Az ár átszakította a gátat és tengerré vált a szorgalmas földművek hazája...

Aztán lecsendesült a vihar s számbavették a Holland Marsh lakóit. Mindenki túlélte az ítéletidőt és az árvizet, egyedül Nagy János hiányzott. A rendőrség napokig kereste, kutatta és sehol sem találta... Nagy János eltűnt.

Két hónappal később a környékbeli gyerekek karácsonyfát akartak vágni a Holland Marsh nyugati részén elterülő fenyőerdőben. A szép fák után kutatva irtózva fedeztek fel egy oszlásnak indult emberi hullát. A rendőrség megállapította, hogy a hulla az eltűnt Nagy Jánossal azonos. A gátszakadás és az átzúduló hatalmas víztömeg Nagy Jánost 5 km-re sodorta el a fenyőerdőbe.

Nagy János m. kir. csendőr örmester hősi halált halt Kanadában, hogy mások élhessenek! Szomszédai és csendőr bajtársai temették el és követ emeltek sírjára a newmarketi temetőben.

Kiss Mihály szomorúan hallotta jóbarátja halálhírét, Mihelyt kitavaszkodott, arra kérte e sorok íróját, hogy keressék fel együtt Nagy János sírját. Kiss Mihály vi-

rágót vitt a sírra és gyertyát gyújtva zokogott barátja sírkövénél.

Aztán újból elrohant néhány év. Kiss Mihály a kanadai hatóságok segítségét igénybevéve megpróbálta a lehetetlent: családját kihozatni Erdélyből. Készült a vizontlátásra. Szép nagy házat vásárolt Torontóban, a házat berendezte és a család fogadására készült. Örökké kislányát emlegette, akit csak fényképről ismert. Aztán ebbe a remélt boldogságba is beleszólt a végzet.

Váratlanul levél érkezett Erdélyből és Kiss Mihály felesége kétségbeesve kérte az ura azonnali intézkedését, lejárt a román kiutazási vízum és a román hatóságok megtagadták tőlük az indulást.

15 év sok-sok megpróbáltatása azonban sok volt Kiss Mihálynak. Töprengései, kesergése az új szinte megoldhatatlan probléma felett órák alatt súlyosan megrongálta egészségét. A vasszorgalmú és vaserejű Bajtársunkat másnap eszméletlenül találták szomszédai a fürdőszoba padlóján... Azonnal kórházba szállították. Az orvosok mindent megpróbáltak, hogy életét megmentse... Az izgalmak következtében megnőtt magas vérnyomás agyvérzést idézett elő s vele teljes bénulást és eszméletlenséget. Kiss Mihályt megoperálták s az sem használt. Egy hét múlva meghalt anélkül, hogy eszméletét visszanyerte volna.

Torontói bajtársai temették el hatalmas részvét mellett a Park Lawn temetőben... Családjá pedig később megkapta a néhány ezer dollárt kitevő örökségét.

Bajtárs, ne felejtse el Nagy János és Kiss Mihály örmester Bajtársaidat. Ők a mi halottaink! Hozzá tartozójuk nincs Ka-

nadában. Halottak napján virágok takarják sírjukat Newmarketon és Torontóban és gyűjtsd meg a bajtársi kegyelet gyertyáit, hisz ők mindketten egy becsületes élet tragikus végzete után is mosolyogva álmódják a magyar feltámadást!

Kövendy Károly

Felvétel a Vitézi Rend-be:

Dr. Hertelendy Béla honvéd, tart. táborigaznagy, szakaszzászlós, szakaszzászlós Bajtársunkat József királyi herceg, tábornagy, a Vitézi Rend néhai főkapitánya 1961.

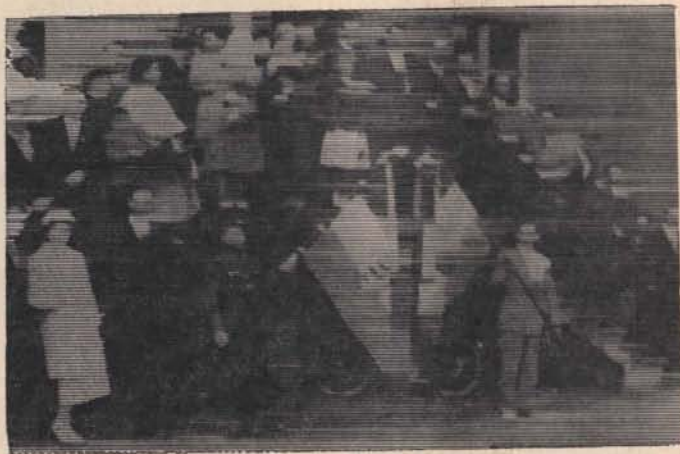
augusztus 20-án Regensburgban vitézzé avatta és a Rendbe felvette Budapest ostromakor véghezvitt fegyvertényeinek elismeréseképpen.

Dr. vitéz Hertelendy Béla tart. táborigaznagy Bajtársunk előtt a m. kir. Csendőrség tiszteleg!

Bontják a vasfüggönyt? A vasfüggöny széles szakaszán magyar katonák az aknáknak eltávolításán dolgoznak. Hogy a gyilkos aknáknak végleg eltűnnek, vagy helyettük újat raknak le, még nem tudni. A legújabb hírek szerint a vasfüggöny drótakadályaiba magasfeszültségű villanyáramot vezetnek. Mert Magyarországot műszaki zárral kell elválasztani Nyugattól, hogy kommunista maradjon.

Csendőrzászlók az emigrációban

A m. kir. csendőr Közlekedési Osztály zászlaja (Kontra Kálmán ezds, később Pálfy Sándor alez) Clevelandban van egyik bajtársunk őrizetében.

Franciaországi zászlóavatás

Franciaországi Bajtársaink 1965. augusztusában szentelték fel új csendőrzászlójukat, melyet Máthé Jenő bajtársunk felesége és leánya hímeztek. A képen látható zászlótartó csendőr egyenruhában Molnár Bálint szakv, a másik zászló a forbachi MHBK zászlaja, melyet Csala Gyula szakv tart.

A MKCSBK Vezetőség szükségét érzi, hogy mindazon Bajtársunknak, kik a közért önzetlen és eredményes munkáságot fejtettek ki, munkásságukat írásos emlékekkel tegye maradandóvá. E célt szolgálja az „Elismerő Okirat” (mert Dicsérő Okiratot nincs jogunkban kiadni) és a Szent László Társaságba való meghívás.

Franciaországi zászlóavatás

Ki voltál?

Bodó Antal nevét jól ismerik Bajtársaink. Több szép verse jelent meg a B. L.-ben s levelei és adományai is többször eljutottak a vezetőséghez. Írásainak stílusa, tökéletes helyesírása az iskolázott embert, az egyetemi végzettségűt árulták el. Mivel rendfokozatot sohasem írt, így kéréssel fordultunk hozzá,

Szent László földjén parányi szikra,
Hamu alatt lappangó tűz!
Körösök partján jaj kiáltás,
Mit szél sodor, ellenség űz.

Humusza voltam fekete földnek
Rajongó híve nemzetemnek!
Tartottam szarvát az ekének;
Mestere voltam a magvetésnek!

Ott voltam, hol a part szakadt,
(Ásó, lapát ott is akadt!)
Szakadt a gát, rohant az ár,
Víz alá került a határ . . .

Nem arattunk, nem csépeztünk,
Szegényesen éldegéltünk.
Rendfokozatom még nem volt,
Csak ruhámon két-három folt.

Szalontára gyalog jártam,
Csonka-tornyát sokat láttam!
Hatan néztük síró Anyánk,
Doberdónál feküdt Apánk!

Vitézkedett tűz viharban,
S ott nyugszik most közös sírban!

hogy írjon bővebben önmagáról. Bodó bajtársunk e verssel válaszolt kérdésünkre: örömmel könyveljük el s büszkék vagyunk rá, hogy legénységi bajtársaink zöme, így Bodó Antal őrm bajtársunk is az élet iskolájában szerezte a tudást.

Múlt az idő, hívott a Hon,
Én sem maradhattam otthon!

Büszkén mentem katonának
Szolgálni Magyar-hazánknek
„Debreceni távirások vígan ének . . .”
Igy daloltuk —, de vígan szólt az ének!

Csillaghullás háromszor ért Debrecenbe',
Harminchatban, mint őrmester szereltem le.
Harminchéthben kétszillagos próbcasendőr,
Kezdődött a kiképzésem elejéről!

Volt rangomat hat év múlva visszakaptam,
Negyvenötben szülőföldemet is elhagytam!
Bajorország levegőjét szívтам, ettem,
Ötvenegyben az USA-ba megérkeztem.

Voltam kertész, lovász, szakács
egyszemélyben,
Rendfokozatot nem kaptam, nem is kértem!
Iskolai képzettségem is valami;
Hat kerek év! Mezőgyánban hat elemi!

Egyetemet nem végeztem, nem is jártam,
Pedig tudni, művelődni mindig vágytam.
De nem futott sem a Fakó, sem a Ráró
Nem voltam én Mezőgyánban gazdag s báró!

Ha könyv került a kezembe: jó volt nekem,
A betűket szétszótottam, összeszedtem.
Történelem, irodalom, mese, regény,
Sohsem voltam életemben betű-szegény.

Ma is rágom a betűket, izlelgetem
Osztozatom, szorozgatom, helyezgetem.
Vers-faragó én nem vagyok, csupán kontár,
Amit frok, azt én őrzöm, nem a könyvtár.

A „Bajtársi Levél” néha, hogyha hozza

Hozzászólás

A csendőrségi „Bajtársi Levél” 1965. évi 5—8. számban „Az óturai csendőr-síremlék történetének leírása” címen egy cikk jelent meg, mely az 1854. évben közbiztonsági szolgálatot teljesítő egyéneket „csendőröknek” tünteti fel. Mivel a „csendőr” kifejezés ilymódon való használata félreértésekre adhat alkalmat és ezáltal az osztrák „Zsandárság” összetéveszthető a magyar Csendőrséggel, tisztáznunk kell a tényeket. Ezek pedig a következők:

1. Ferenc József császár az 1849. június 8-án Bécsben kelt 272. sz. rendeletével elrendelte az Osztrák Császárság (Österreichisches Kaiserthum) területén a Zsandárság (Gendarmerie) felállítását. Ezen rendelet alapján a szorosán vett Magyarország területén három zsandár-ezredet állítottak fel, mégpedig Kassán, Nagyváradon és Budapesten. Az erdélyi zsandár-ezred parancsnokság Nagyszebenben, a vajdasági pedig Temesváron volt. Külön egy zsandárezredet kapott Horvát-Szlavonország.

2. Az 1870. évi IX. tc. 3. paragrafusa kimondja, hogy akik az igazságügyminiszté-

Tudásvágyam százszorosan sokszorozza!
Kétszer kettő talán három, vagy ki tudja?
Nehéz annak, ki a gyököt nem tanulta!

Száz szónak is egy a vége; az én rangom,
Volt őrmester, csirke farmer, ahogy mondom,
Testem-lelkem magyar volt és az is marad!
Az én kocsim ilyen úton áll, vagy halad.

Bodó Antal

riumnál, a belügyminisztériumnál, vagy a rendőri minisztériumnál voltak alkalmazva „Magyarországra nézve törvényesek nem lévén, nyugdíjaik a magyar korona országait jogilag nem terhelik ugyan, mindamellett ezen nyugdíjak szükségletének fedezésére Magyarország Ő Felsége többi országai iránti politikai és méltányossági tekintetből 23 százaléknyi részben hozzájárul”

3. Széchenyi István — a legnagyobb magyar — a Blick c. könyvében erősen támadja a zsandárságot, mint az osztrák politikai elnyomás egyik eszközét.

4. A magyar nép is az idegen elnyomás eszközének tekintette azt, azért neve idegen szóval „zsandárnak” és még a népdalaink is így emlegetik őket.

5. Még a mai, ún. „népidemokratikus” kormányzat által kiadott „Új Magyar Lexikon” is élesen különválasztja a zsandárságot a csendőrségtől.

Mindezeket figyelembe véve, nekünk se szabad a két intézményt egymással összetéveszteni. A zsandárság úgy nyelvében, mint szervezetében és parancsnokaiban a magyar nemzettől teljesen távolálló idegen

szervezet volt. Ezért is szüntette meg azt az 1867-es Kiegyezés.

Természetesen a Zsandárságnál is lehetnek és bizonyára voltak is kiváló jellemű és szolgálatukért életüket is feláldozó egyének, mint a fentebb említett cikkben szereplő Koczurek János és Liberszki József zsandárok.

A cső történelem összeállítója

(A szerkesztő megjegyzése: a síremlék anyanyelvű feliratán a „csendőr” szó

Számadás

(Beszámoló a MKCSBK Vezetőség egy évi működéséről)

Mint Bajtársaink előtt köztudomású, vitéz Király Gyula ezds, a MKCSBK vezetője 1963. őszén javaslatot tett, hogy a MKCSBK vezetését egy 8 tagú és Kanadában élő Vezetőség vegye át. A világ minden részéből, a vezetési bizottságunk tagjaitól beérkezett vélemények többségi határozata alapján a vezetés 1964-ben valóban a 8 tagú kanadai Vezetőség kezébe került, kik 1964. őszén átvéve a munkát, egyben új tagokból és nyomtatva adták ki a Bajtársi Levelet.

A Vezetőség lelkiismeretes és szorgalmas munkával végezte világszervezetünk nyilvántartási, tájékoztatási és segélyügyi szolgálatát. A beérkezett sokszáz elismerő és biztató levél, melyek főleg törzstiszti Bajtársainktól jöttek, megsokszorozták erőnket és igyekezetünket, mert éreztük, hogy korban és rangban fiatalabbak vagyunk a megelőgedésüket eredményes munkánkkal kell kiérdemelnünk.

többször szerepel, ez jól olvasható a síremlék fényképén is. Tehát a Kiegyezés után követték el a hibát, a német szöveg fordításában a „csendőr” szót használták elődeink.

Egyébként Clevelandban él egy alezredes bajtársunk, ki az első világháború előtt Trencsénben volt szárnyparancsnok és boldog hadnagy korában többször járt Miaván és a síremlékre jól emlékszik. A régi emlékek benne igen nagy örömet keltett!

Most a statisztika hasábjain próbáljuk munkánkat megvilágítani és úgy érezzük, Bajtársaink bizalmát elsősorban anyagi eredményeinkkel tudjuk bizonyítani.

Egy éves működésünk során csoportjaink és egyéneink összadománya \$4,122.02 volt. Ebből \$1,994.86 érkezett a Bajtársi Levélre, \$927.16 a központi segélyalapra és \$1,200 a „Küldöttség” számára.

Az oroszlánrészt az anyagi hozzájárulás területén kanadai Bajtársaink végezték, kik \$2,505.28 adományt juttattak a Központba. Utánuk következik Európa, honnan \$622.59 érkezett, majd az Egyesült Államok \$508.77, Ausztrália \$288.33 és Dél-Amerika \$197.05 összegű hozzájárulással támogatták munkánkat.

A torontói csoportunk és torontói Bajtársaink egyéni adománya összesen \$1,602.23 volt. Maga a torontói csoport adománya meghaladja a \$1,000.00-t!

A MKCSBK Vezetőség tiszteleg Világ-

szervezetünk Tagjai előtt nem remélt nagy összegű áldozatos hozzájárulásukért!

ELSZAMOLÁS.

A B. L.-re befolyt \$1,994.86 összegből kifizettünk a B. L. nyomtatási költségeire \$1,280.00-t, a B. L. postázására \$121.32-t, a B. L. illusztrációjára (fényképek, klissék) \$158.19-t, irodafelszerelésre, levélpapírra, borítékra \$148.32-t, a központi adminisztrációra (postafiók, levelezési költségek, könyvek, újságok, térképek, stb.) \$287.03-t.

A MKCSBK Központ minden levelet azonnal megválaszolt, minden pénzáradékot azonnal levélben köszönt meg. Nem kérdésképpen, de a tisztánlátás céljából megemlítjük, hogy a Vezetőség elnöke több, mint 1.500 levelet írt meg, több, mint 1.200 munkaórát fordított a MKCSBK ügyeire és kocsija több, mint 20.000 mérföldet futott bajtársi ügyekben. Tehát a közért dolgozni lehet, ha valaki akar!

A MKCSBK Központ nagyüzem lett! Szekrényeket, polcokat kellett beállítani a levelek, könyvek, folyóiratok, fényképek, klissék elhelyezésére.

A B. L. postázásakor 3 óra hosszat tart csak a bélyegek felragasztása és a címzés, csomagolás is ugyanennyi idő. A szerkesztő autója 40 csomagot szállít a postahivatalba.

Köszönet illeti a központi adminisztráció két belső munkatársát: Kovács György II. főtörm és Miglécz Béla törm Bajtársainkat!

A Központi Segélyalapunk \$927.16 bevételéből többször nagyösszegű támogatást küldött a montreali magyar egyetemi tanzék és a burg kastli magyar gimnázium számára. De támogattunk más nemzeti intézményeket is, pl. adakoztunk az „Erdély

Védelmében” akcióra, a cserkészre és a Kodály Együttes céljaira is. Munkánk főcélja rászoruló Bajtársaink, özvegyeink és árvaaink anyagi támogatása maradt. Negyvennél is több esetben küldtünk egyéni segélyt \$11.25 és \$45.00 közötti értékben, főleg az óhazába IKKA, vagy más átutalással börtönviselt, beteg Bajtársainknak, hősi halált, vagy mártírhalált halt Bajtársaink hozzátartozóinak! A segélyben részesültek kétszerese legénységi bajtársunk, vagy hozzátartozója volt.

A feljűk nyújtott segítségnél legtöbbször azt sem tudták, kitől és honnan jött a segítség. De tudják, hogy élünk és vagyunk, nem felejtettük el őket! A segítségből és a bajtársi szeretetből vigaszt, bizalmat merítettek a szenvedés és megpróbáltatások további elviselésére, árvaaink arcáról pedig a váratlan segítség sokszor szártotta fel a könnyeket.

A „Küldöttség” alapján \$1,200.00 plusz kamatai állanak bankbetétképpen. Ehhez az összeghez nem nyúlhatunk. Ez csak növekedhet a további adakozásból és azt a célt szolgálja, hogy résen legyünk, ha váratlanul üt az óra, vagy ha nem, hát később megvalósíthatjuk a csendőr farmo

A Bajtársi Levelet ötször adtuk ki 180 nyomtatott oldalon, képekkel.

Kedves Bajtársak, így már világos Előttek, hogyan gazdálkodott és mit tett bizalmat következtében a MKCSBK Vezetőség.

A sokszáz elismerő, kedves levél mellett csak kettő van olyan, mely támad, gyanúsít, sérteget, de utóbbiak rendszeresen ismétlődtek teljes éven át. Ezek a levelek Né-

metországból és az Egyesült Államokból érkeztek, írójukat nem nevezzük meg, csak azt, hogy csöpgönek a gyűlölettől a MKCSBK ellen!

Mi pedig mosolygunk akciójukon, mert tudjuk, hogy tiszta lelkiismerettel jó munkát végeztünk a januárban 19-ik esztendőjébe lépő világszervezetünk érdekében és az összmagyarságért.

A jövőben a segélyezés terén együttműködünk a clevelandi Bajtársainkkal, a „Csendőr Családdal” is, melynek áldásait főleg hazai Bajtársaink fogják érezni.

A támadó levelek éle csaknem kizárólag a MKCSBK Vezetőség elnöke ellen irányult és azt tartalmazta, hogy „vezetésre alkal-

matlan, csak százados volt és csak 4 éves csendőrségi szolgálattal rendelkezik, míg a MSZM vezetője vezérezredes, a MHBK vezetője perig vezérőrnagy”. Válaszunk erre az, hogy a MKCSBK vezetőség nem egy ember, hanem nyolc, közöttük többen 20 évnél is hosszabb szolgálati idővel rendelkeznek. Az elnök pedig nem tehet róla, hogy 18 éves kora előtt nem vonulhatott be katonai szolgálatra és 28 volt, mikor a háború végetért. De azt is ünnepélyesen kijelentjük, nem ragaszkodunk posztunkhoz és a vezetést szívesen átadjuk olyan tábornok, vagy ezredes Bajtársunknak, ki dolgozni akar és ki a MKCSBK tagja, de másnak nem!

HALOTTAINK

MEGKONDULT A LÉLEKHARANG . . .

Ismét megkondult a lélekharang. Most Sydney (Ausztrália) egyik kórházának kápolnáján. Jelezte, hogy örökre itthagyt bennünket egy lánglelkű magyar, egy rajongó szívű csendőr, egy pótolhatatlan és helyettesíthetetlen apa, férj, nagypapa, egy népszerű lelkű bajtárs, példaadó munkása a magyar múltnak és a sóvárgott boldogabb magyar jövőnek: MÁTÉFFY ISTVÁN n. kir. csendőr ezredes, a MKCSBK, Ausztrália-i Területvezetője. — A szakadatlan megfeszített munka, a sok testi és lelki szenvedés okozta szívroham ragadta ki őt közülünk szeptember 2-án.

Amióta kézhezvettem a család lesújtó hírt hozó levelét, megállt a munka a kezemen, megtorpantak gondolataim és lelkem ott időzik, ahol a családtagok könnyei

Mátéffy István ezredes

kiapadhatatlanul peregnék alá a szomorú arcokról és velük együtt siratom egy hosszú csendőrelet alatt kipróbált, soha meg nem ingott, hűséges Bajtársunkat és melegszívű Barátunkat.

Egy kemény, sok vihart kiállt Tölgy dől ki sorainkból, aki otthon egész életét Hazánknak, Testületünknek, családjának szentelte. Első volt Ő az emigrációban is, aki Németországban, 1945-ben, mindjárt az összeomlás után maga köré gyűjtötte az elérhető, a tanácstalan, csüggedő és mármár hitevesztett csendőr bajtársakat és atyai lélekkel ápolta bennük a jobb magyar jövőben való hitet, a magyar- és csendőrszellemet. Ezt folytatta fáradtságos kenyérkereső munkája mellett Ausztráliában is és ennek, a hozzá ragaszkodó bajtársakkal együtt végzett lelkes munkának köszönhető az a szép eredmény, amit az ottani csendőrbajtársak közösségi életünk terén az összmagyarság dicséretére felmutattak.

Felejthetetlen Bajtársunkat szeptember 6-án kísérték utolsó földi útjára az összes környékbeli csendőr Bajtársak és az ottani egész magyar társadalom, akik életében is mindig megkülönböztetett szeretettel és nagyrabecsüléssel vették őt körül. — Koporsóját a kimentett és Sydney-ben felavatott csendőrzászló takarta, fölötte szép kitüntetései, amiket oly igazán kiérdemelt, ezekre illesztették a Bajtársak gyönyörű koszorúját, a sírhantot pedig teljesen befedték a bajtársak, barátok és a magyarság szebbnél-szebb koszorúi és virágai. — A gyászszertartás alatt csendőr bajtársai minisztráltak, utána a csendőr bajtársak vállukon vitték a koporsót a sírig. — A sírnál az elhunyt egyik jóbarátja és nagy

csendőrbarát honfitársunk búcsúztatta meghatározó és szívbemarkoló beszéddel.

Kedves Pista Barátunk, Bajtársunk! Milyen távollevő Barátaid, Bajtársaid nem kísérettünk el utolsó földi utadon örök pihenőhelyedre, nem búcsúzhattunk el Tőled: így mondunk tehát ISTENHOZZÁDOT Neked, — Nyugodj békében az idegen földben, ha már nem láthatad viszont a hazai földet, ahova annyira vágytál, nemes, fennkölt magyar Lelked pedig legyen a magyarság szószólója a Magyarok Istene előtt, ahol szer mindnyájan találkozni fogunk!

Isten Hozzád, Kedves Jó Barátunk, Kedves Jó Bajtársunk!

A VISZONTLATÁSRA!

vitéz Király Gyula ezredes

★

Bérczy Gyula ny. g. ezredes bajtársunk 1965. júniusában Magyarországon meghalt.

Hernády Sándor alezredes 1965. szept. 13-án Winneconne, Wisc., USA-ban hosszú szenvedés után idegbénulásban elhunyt. Odahaza utoljára a kolozsvári IX. kerületi parancsnokságon szolgált, segédtsízt. Özvegye, Miklós fia és leánya Kostka Györgyné, szül. Hernády Ilona, széleskörben barátai és bajtársai gyászolják.

Hernády alez. egyike volt legáldozatosabb bajtársainknak az emigrációban. Kicsiny nyugdíjából mindig bőségesen adakozott a B. L.-re és a központi segélyalapra, a vezetőséget elhalmozta igaz bajtársi leveleivel, biztatásaival és elismerésével. Már hosszú ideje súlyos beteg volt, de ezt leveleiben alig említette. Az utolsó évében már csak tolószékben tudott mozogni.

Temetése 1965. szept. 16-án volt óriási részvét mellett. A búcsúbeszédet v. Á. A. Z. ezds bajtársunk mondta saját maga és az emigrációban élő bajtársaink nevében. Koporsóját ti. és tthts-i bajtársai vitték, kik Chicagóból és Milwaukeeból jöttek el a temetésére. Hernády alez oly nagy közszeregetnek örvendett a kis amerikai városban, hogy a város polgármestere is jelentkezett koporsóvivőnek. Hernády Sándor alez bajtársunk volt a chicagói MKCSBK csoportvezető 1956—57-ben. Emlékét kegyelettel megőrizzük.

Kisléghi Petőcz László hadnagy 1965. július 11-én, 45 éves korában váratlanul elhunyt. Az emigrációban műszaki rajzoló volt, halálát szívroham okozta. Felesége, két gyermeke és sydneyi bajtársaink gyászolják. (Ausztrália.)

Tálas László törzsőrmester július 2-án Pittsburgban (USA) 53 éves korában hosszú szenvedés után elhunyt. Tálas bajtársunk 4 éven át szenvedett szovjet hadifogságban, hazai börtönökben és internáló táborokban, majd 1948-ban Franciaországba menekült, ahonnan 1956-ban vándorolt ki Pittsburgba. Élénken résztvevő eleinte a bajtársi életben, majd elhatalmasodó betegsége miatt távolmaradt. Temetésén a pittsburgi MKCSBK megbízottja mondta a búcsúbeszédet, a csendőr bajtársak virágcsokrá mellett a Magyar Ház virágcsokra is ott volt.

Simon András őrmester 1965. június 8-án Kecelen, Magyarországon 44 éves korában szívtrombózis következtében meghalt. Abonyban született, a j. t. tanfolyamot kiválóan végezte Szombathelyen. Végig egy

állomáshelyen szolgált: a keceli őrsön kezdte, ott esett fogságba, ott nősült, ott telepedett le a háború után is, ott halt meg és Kecelen temették is el. Felesége és tanítóképzős leánya, valamint hazai és emigrációban élő bajtársai gyászolják.

Rezsőházy Boldizsár ezredes 1965. májusában, Németországban rákbetegség következtében meghalt.

Máté János v. törm. bajtársunk Valéria Felesége 1965. július 29-én váratlanul agyvérzés következtében Niagara Falls-on (Kanada) elhunyt. A közszeregetben álló csendőr családot a bajtársi részvét hatalmas megnyilatkozása vette körül. Temetésén résztvettek a Niagara vidék MKCSBK-s és MHBK-s bajtársai hozzátartozóikkal, de jöttek Bajtársak Hamiltonból, Plymuth, Mich., USA-ból és Detroit, Mich., USA-ból is. Máté Bajtársunk és két Gyermekeének gyászában mi is osztozunk.

Öszinte együttérzésünket küldjük **Rangos József** törm. bajtársunknak (Németország) Édesanyja halála alkalmából, ki május 17-én, 85 éves korában Szigetváron hunyt el. Édesapja mellé temették, ki 1957-ben halt meg, most közös sírban alusszák örök álmukat. A csendőr bajtársak jól ismerték az öreg szülőket, hisz minden járőr megjelent náluk az összeomlás előtt szigetvári házukban.

Sao Paulói bajtársaink 1965. augusztus 2-án kísérték utolsó útjára **Iski József** őrm. bajtársunk Feleségét. A gyászszertartást P. Gácsér Imre rk. lelkész végezte, vitéz Király Gyula ezds. mondott búcsúbeszédet, majd az egybegyűlt bajtársak elénekelték

a magyar Himnuszot. Iski Bajtársunknak igaz együttérzésünket küldjük.

Bajtársaink emlékét megőrizzük!

A MKCSBK Vezetőség értesülései szerint 20 évvel ezelőtt az összeomlás idején a következő Bajtársaink veszítették életüket, de nem közvetlen kommunista befolyás révén:

vitéz Kudar Lajos ezredes az ostromlott Budapesten, 1944. Karácsony körül a német Gestapo agyonverte. Néhai Horthy kormányzó —, mint ismeretes — vitéz Kudar Lajos ezredesnek, az Államvédelmi Központ parancsnokának adott utasítást, hogy vitéz Faraghó Gábor altbgy-ot, az utolsó moszkvai katonai attasét juttassa el a szlovák partizánokhoz, kik aztán Faraghó altbgy-ot Moszkvába segítették a magyar fegyverszűnetről való tárgyalás érdekében. A német Gestapo tudomást szerzett az eseményekről és 3 csendőrtisztet önkényesen elfogott, kik közül kettőt szabadságvesztéssel, Kudar ezds-t pedig halállal büntetett. Híreink szerint Kudar ezds-nek kapcsolata lett volna a hazai „Békepárt”-tal, a földalatti kommunista párttal is. A fenti eseményekről a csendőrség akkori felügyelője nem tudott.

Pinczés Zoltán vezérőrnagy és felesége 1945. novemberében a háborúvesztés és az utána bekövetkezett erkölcsstelen világban kapott idegösszeroppanásukban Pfarrkirchen mellett Bajorországban megmérgezték magukat. Holttestüket napok után találták meg egy behavazott erdőben. Pinczés vörge egyike volt a legnagyobb tudású és legértékesebb magasrangú csendőrtiszt bajtársainknak.

Fóthy Ferenc alezredes 1945 őszén Egenfelden környékén, Bajorországban idegösszeomlás következtében agyonlőtte magát.

Zékány Zoltán alezredes hasonlóan idegösszeroppanás következtében Passau környékén 1946 tavaszán agyonlőtte magát.

Olé Gyula százados 1945. áprilisában a magyar—német határon a visszavonulás idején szovjet csapatok által bekerítve és reménytelen helyzetében, hogy a fogságbaesést elkerülje, agyonlőtte magát.

Dr. Siklósi István főhadnagyot 1945. januárjában a Dunavédelem idején a folyamandár hadbíróvága (Trunkwalter csoport) a századparancsnokával szemben elkövetett függelemsértés és zendülés büntetése miatt golyó általi halálra ítélte és az ítéletet azonnal végrehajtották.

Szerencsétlensorsú Bajtársaink emlékét kegyelettel megőrizzük!

A háborúban bevetésre került csendőregységek harcairól nincs teljes képünk, pedig az események megörökítése, történelemkönyvünkhöz szükségesek. Kérjük a tordai, bácskai, aradi, miskolci, Tisza- és Duna-védelem, csepeli, budapesti, marcalii m. közti csendőrharcok leírását és beküldését.

vitéz kisbarnaki Farkas Ferenc vezérezredes gyásza.

Karácsonyi Mihályné, szül. Faarkas Éva, 1965. október 4-én Los Angelesben (Calif. USA), 45 éves korában tragikus hirtelenséggel elhunyt. Az elhunytban Farkas Ferenc vezérezredes egyetlen leányát s egyben családjának utolsó tagját gyászolja. Az elhunyt holttestét Németországba, Arnstorfba szállították és az egy évvel ezelőtt el-

hunyt édesanyja mellett helyezték örök nyugalomra.

Az emigráns csendőr megdőbönt lélekkel és fájó keserűséggel osztozik Farkas vezds úr mély gyászában. Ha valaki egy példás élet során a legsúlyosabb csapásokat kapta a sorstól, akkor Farkas vezds úr az.

1944 őszén egyetlen fia, páncélos főhadnagyként halt hősi halált a nagy magyar földre betört szovjet hadsereg ellen viselt szörnyű harcban, repülőszázados veje az USA-ban 1952-ben repülőhalált halt. Tavaly ősszel temette el Feleségét s most Éva leányát.

Mi kérjük az egek Urát, hogy hozzon enyhülést a magyar emigráció nagy emberének fájdalmaira! Mert Farkas vezds úr a mi vezérünk, a nemzeti emigráció nélkülözhetetlen embere, 1947-ben mutatott irányt számunkra a Magyar Szabadság Mozgalom megszervezésével. Azóta nemcsak a MSZM elnöke, hanem Teleki Pál halála óta Magyarország főcserkésze, az emigrációs Vi-

tézi Rend főkapitánya, a Szent László Társaság kormányzója stb. A Tatárhágó 1944-es legendás védője — hisszük — ismét kiheverri a sorscsapásokat, mert mellette állanak hajdani ludovikás fiai, fiú- és leánycserkészei, honvéd és csendőr bajtársai, rendtársai és így Farkas Ferenc vezérezredes úr nincsen gyászában sem egyedül!

A „Népi veszteségeink” c. rovatot következő számunkban folytatjuk. Ismételtlen felhívjuk Bajtársainkat, hogy küldjék be mindazon bajtársaik, rokonaik, ismerőseik neveit és a többi adatait, kik a szovjet megszállás bekövetkezése után kommunista behatás folytán veszítették életüket. Ezt eddig csak Bajtársaink igen kis százaléka teljesítette. Pedig az adatok mérhetetlenül fontosak, hogy az Egyesült Nemzetek előtt a statisztika hasábjain tudjuk bizonyítani a szovjet és csatlósaik által végrehajtott sokszázézes gyilkosságsorozatot, melyet a magyarországon követtek el. Ez a veszteség pedig magas arányban a m. kir. Csendőrséget is érte.

Balogh András alhdgy sznypk-ával és örsének tagjaival

Hírek, közlemények, szerkesztői üzenetek

A Bajtársi Levél küldését e számtól kezdve beszüntetjük, kik hozzájárulásukat az elmúlt évben elmulasztották.

★

A MKCSBK jelvény és igazolványigénylést a központnak kell bejelenteni a személyi adatok és \$2.00 beküldése ellenében.

★

Detroiti csoportunk számára a Bajtársi Levél küldését beszüntetjük, mert a csoportvezető egyetlen levelünkre sem válaszolt és hozzájárulásukat sem küldte be. Detroiti Bajtársainkat kérjük, hogy a Bajtársi Levelet a harrowi szörványunknál szerezzék be Kanadában.

★

Két tiszti Bajtársunk 1965. nyarán meglátogatta a Budán 20 évvel ezelőtt hősi halált halt Richard Haecker német főhadnagy szüleit és otthagyták emlékül a fiúkról írt és a Bajtársi Levélben megjelent emlékcikket.

★

A letűnt magyar „miniszterelnök” Kádár János utódja Kállai Gyula. Vajon eszébe jut-e neki, hogy „miniszterelnökségét” és életét egy hőselkű m. kir. csendőrtisztnek köszönheti? Ugyanis 1954-ben Péter Gábor népidemokratikus szabósegéd-vezérőrnagy dr. Bánky László szds bajtársunkat arra akarta kényszeríteni, hogy írjon egy vádiratot Kállai Gyula ellen. Mivel dr. Bánky szds nem volt hajlandó hamis tanúzásra, Kállait nem is ismerte, így dr. Bánky László százados mártirhalált halt és Kállai Gyula életbenmaradt. De a csendőr mindenkor inkább vállalta a mártirom-

ságot, mint a becstelenséget! Hja, minket más ideálok és erkölcs alapján nevelt a hajdani Magyarországi!

★

Szívből gratulálunk Csepy Béla ezds bajtársunknak irodalmi sikeréhez, melyet a „Tallózás a világirodalom termőföldjén” című kis könyvével aratott Clevelandban.

★

Magyar fiút avattak hadnaggyá a kingstoni kanadai kir. katonai Akadémián, Demjány Zoltán vk. őrnagy bajtársunknak és hadnagy fiának szívből gratulálnak az emigráns csendőrök!

★

A franciaországi Magyar Szabadságharcos Szövetség május 30-án, vasárnap, Szentmise keretében emlékezett meg a Hősök Napjáról. A mise után felvirágozták a párizskörnyéki magyar katona sírokat. Az ünnepségen csendőr bajtársaink közül többen vettek részt.

★

Múlt számunk trianoni vezércikkében nyomdai sajtóhiva következtében a mot tévesen írtuk. A keserű emlékü trianoni békediktátum napja 1920. június 4!

★

„Erdély védelmében” akció átjárja az egész világot! A svájci magyarok memorandumot küldtek a római pápához az erdélyi magyarság védelmében! (ÉF)

★

Az amerikai akció Erdély védelmében egyre nagyobb arányokat ölt! Egyre több és több kongresszusi képviselő és szenátor szövel fel a románok gaztettei ellen! Bajtárs-

ez nem elég. Megnyugodni csak akkor fogunk, ha Erdély történelmi földje ismét magyar lesz. Addig küzdelem, ahogy lehet!

★

A Kanadai Magyarok Szövetsége is megmozgatta az ottawai parlament illetékeseit Erdély Védelmében!

★

A MKCSBK Vezetőség elnöke 1965. június 26-án és 27-én résztvett a Burg Kastl rendezett nagyszabású Szent László ünnepségeken, ahol dr. Hász István tábori püspök úr kezébe letette a fogadalmat a Társaságba újonnan felvett csendőr bajtársaink nevében.

A burg kastli Magyar Gimnázium

★

A kanadai MHBK főcsoportvezető által Torontóban, 1965. szept. 25-én tartott ontariói összejevetelen több csendőr bajtársunk vett részt, kik a MHBK tagjai. A MKCSBK Vezetőségének négy tagja volt jelen.

★

A braziliai MHBK főcsoport által szervezett nagytáborozáson Sao Paulóban, 1965. július 10-én a MHBK meghívására résztvett

vitéz Király Gyula ezds és vitéz Wirth József alhdgy a MKCSBK képviselőjében.

★

vitéz Király Gyula ezds a csendőrség képviselőjében zászlószeget ütött a sao-paulói 40. sz. „Zrínyi Kata” leánycserkészcsapat szép zászlórúdjába.

★

Ugyancsak vitéz Király Gyula ezds és vitéz Wirth József alhdgy csop. vez. együttesen résztvettek június 27-én, Szent László napján a rk. templomban rendezett Hősök napi ünnepségeken.

★

Ugyancsak a MKCSBK Vezetőség elnöke európai szabadságán három európai országban több csendőr szörványt és csoportot látogatott meg és igen sok rég nem látott bajtárssal találkozott és folytatott fontos megbeszéléseket.

★

A csendőr „Bajtársi Levél” szerkesztője Münchenben látogatást tett a „Hadak Utján” szerkesztőségében, ahol igen barátságos fogadtatásban részesült. Mindkét oldalról igaz bajtársi ígéret történt, hogy a két testvérszervezet és a két lap töretlen együttműködésben dolgozik.

★

Chicagói csendélet. A „kis” öt milliós városban a nyár folyamán több bajtársunkat autóbaleset érte. Horváth László főtörm-nék, később a fiának, Kiss Sándor főtörm-nék, Iski János törm-nék, Torma Vince törm-nék és Jegenyés Pál főtörm-nék voltak kisebb-nagyobb összeütközései. Személyek nem sérültek meg különösebben, azonban a kocsikon elég magas károk mutatkoztak: Jelenleg még a biztosító társaságok úgy-

nőkei és ügyvédjei „marakodnak” az ügyeken.

★

Jegenyés Pálné elnyerte az amerikai állampolgárságot. Az eseményt piknikszerű uzsonnán ünnepelték meg a chicagói bajtársak, melyen 30 személy vett részt.

★

Vida József őrm. bajtársunk új, 1965-ös Chevrolet kocsiját szép számú bajtársi kör „keresztelte meg” jó magyar kaliforniai borral.

Chicagói Bajtársaink igaz szép összetartásának nagyon örvendünk!

★

Szfvből gratulálunk Németh Gyula szkv. rep. őrmester, MHBK-s Bajtársunknak (Toronto) abból az alkalomból, hogy találmányát a kanadai légierő és az USA szervei megvásárolták és számára a patenitet kiadták. A találmány lényege egy különleges kémiai anyag, melynek hozzáadásával a benzin nem robban és nem ég. A nagyjelentőségű találmány következtében a zuhanó, vagy kényszerleszállást végrehajtó repülőgépek nem égnek el, így az utasok és a személyzet élete megmenthetővé válik.

★

Bajtárs, tudod-e, hogy Kanadában olyan cső bajtársunk is él, ki egyházgondnoki minőségben 100.000 dollár értékű templom építésének megvalósításában a főszerepet vitte?

★

Ugyancsak Kanadában él egy bajtársunk, ki 7 cserkészcsapatot szervezett és közülük kettőnek az alapítója, majd éveken át vezetője volt és az említett cserkészcsapat mind Németországban, mind Kanadában a legjobbak közé tartozik?

Örömmel könyveltük el, hogy Wass Albert egy tanár „Amerikai Magyar Szépmíves Céh”-ének nemzetmentő munkájához csendőr bajtársaink igen szép számmal csatlakoztak.

★

A Bajtársi Levélben megjelenő hírek, cikkek, közlemények nem jelentenek katonai titkot, arra azonban ügyeljünk, hogy a B. L. ne kerüljön ellenségeink kezébe, akik azt ellenünk kihasználhatják.

★

Karácsonyi üdvözlőkártya megváltás.

Szerte a világon, de különösen itt Amerikában igen nagy divat a karácsonyi üdvözlőkártya küldözgetés, amely arányainál és áránál fogva az azokat kiadó vállalatoknak hoz minden évben milliós hasznot. Az MKCSBK központ azt javasolja, hogy az idén a karácsonyi kártyára szánt összeget Bajtársaink küldjék be a központi segélyalapra és ne vásároljanak karácsonyi üdvözlőkártyát. Ezzel sok időt és veszélyt is megtakarítanak és a pénzt hasznosabb célra fordíthatják. A kártyamegváltás egyre inkább hódít a társadalomban és az arra szánt összeggel szociális intézményeket támogatnak.

★

MKCSBK piknik Fort Erieben.

1965. szeptember 12-én Horváth Béla törm. bajtársunk és Mária felesége nagyszabású csendőrpikniket rendeztek a niagara vidéki bajtársaink számára. Majdnem az összes bajtárs megjelent családosul Welland, Port Colborne, Niagara Falls és St. Catharines-ből, sőt buffalói bajtársunk is volt jelen családjával. Képviselte magát Hamilton és Toronto is. A nagyszerű han-

gulatban lezajlott csendőr pikniken üdvözöltük először körünkben Horváth Bélánét, a legújabb csendőrasszonyt. A jókedvű jelenlévők, kik különben is az emigráns csendőr szellem példaadói, 60 dolláron felüli összeget „dóbtak össze” a Bajtársi Levél számára. A bajtársi találkozón résztvett a MHBK niagaravidéki csoportvezetője is és több MHKB-s honvéd Baajtársunk.

★

csendőr gyerekek iskolai eredményeire mindig büszkék vagyunk!

Örömmel hozzuk Bajtársaink tudomására, hogy Chicagóban Kiss Sándor főtörm. bajtársunk fiát, Attilát 1965. június 27-én pappá szentelték, miután tanulmányait befejezte a bostoni egyetemen. Rev. Kiss Attila szolgálatát Párisban, az amerikai ref. egyháznál helyettes lelkészként megkezdte. Attilának és szüleinek szfvből gratulálunk.

Simon Zsuzsanna 1965. májusában a torontói egyetemen kiváló eredménnyel szerezt meg a B. A. oklevelet 20 éves korában! Zsuzsannának és a Port Colborne-ban élő szüleinek, Simon Albert őrm. Bajtársunknak és Nejeének szfvből gratulálunk!

Kiss Anikó (St. Catharines) kitüntetéssel lettségizett és tanulmányait a torontói egyetem bölcsészkarán folytatja.

A középiskolát kitünő eredménnyel végezték: ifj. Seregélyes Márton (Hamilton) és ifj. Körmeny János (Welland). Mindkét fiú ösztöndíjat nyert.

v. Szathmáry Kara és Szathmáry Tünde igen jó eredménnyel végezték középiskolai tanulmányaikat (Welland), ifj. Horváth Gyula (Toronto).

A középiskola megfelelő osztályát kiválóan fejezték be: Kiss Erzsébet és Lukács

Szilvia (St. Catharines), Peterdy Katalin (Toronto), Horváth Piroska (Toronto).

Az elemi iskola megfelelő osztályát kitünően végezték ifj. Széplaki József, Nagy József (rangelső volt) és ifj. Nagy János (Welland), Kiss Klára és Lukács Ferenc (St. Catharines), Máté László, Máté Katalin és Tarnóy Viktor (Niagara Falls), Horváth Károly és Horváth Lajos, ifj. Peterdy Mihály és Peterdy Tamás (Toronto).

★

A BATOR AMERIKAI LÁTOGATÓ

(Fordítás a Kanadai Csendőrségi Lapok-ból)

A kamloopsi (British Columbia) törvénytörési irodavezető a következő levelet kapta egy amerikai hölgytől Tacoma, Washington államból:

„Évek óta gyakori látogató szoktam lenni Kanadában. Azonban az utolsó látogatásom valóban volt valami! Uszkar kutyám mandulagyulladásal megbetegedett, apámat egy ló levetette a nyeregből és három napot töltött kórházban, én kificamítottam bokámat, kicsavartam térdemet, kocsim hűtőszíja elszakadt, egy kerekem kipukkadt és újat kellett vennem, gyorsajtásért 25 dollárt kellett fizetnem, végül a rendőrségi idézés szerint férfinak tartanak, holott nő vagyok. Mindentől függetlenül a jövőben is Kanadában óhajtom tölteni vakációmát.”

★

A régiamerikás magyar testvéreink évről-évre megrendezik Akron, Ohio-ban az elmaradhatatlan búcsút. A búcsútól szintén elmaradhatatlan a csendőrrjárőr, mint a ké-

pen láthatjuk. Egy őrsparancsnok sok igaztánivalót talál a járőr ruházatán, mely az első világháború előtti egyenruha és fegyverzet. Mégis jóleső örömmel közöljük ezt a képet annak bizonyítására, hogy ma már zömében másod- és harmad-generációs

magyarok járnak az akroni bűcsúra, de a csendőrijárőr is ott van, a régi szép hazai hangulatból becsületes emberek számára nélkülözhetetlenek a csendőrök! A magyarok Istene áldja meg ezt a szép tradícióörzõ magyarságot.

Az akroni öregamerikás csendőrijárőr

A kurittyáni vizes bánya.

Magyarországon akkor kezdődött a csendőr pusztítás mikor a szovjet hadsereg elfoglalta hazánk utolsó darabját is és a szovjet haderő biztosítani tudta a magyarság színe-javának megsemmisítését.

A vérszopók megkezdték munkájukat és a fenti bányában sok-sok igaz magyar fejezte be életét.

Mikor a m. kir. Csendőrség ellen is megkezdődött a felszámolás politikája, a „bűnösséget illetően” nem kellett sokat igazol-

ni senkinek, elég volt maga a csendőr min. egy névtelen feljelentés, bármilyen koholt vád, máris elfogta a csendőrt a kommunista rendőrség és az akkori szokásoknak megfelelően még ítélet előtt elvitték kényszermunkára a „Kurittyán”-i szénbányába. De milyen is volt ez a bánya?

A legegésztelenebb szénbánya, melyet a Horthy-féle „nyilas-fasiszta” világban nem használhattak. A szerencsétlen kényszermunkások derékig vízben dolgoztak. Így a legtöbbjük évek során súlyos beteg-

séget kapott és belepusztult. Így halt meg itt Károlyi Imre lovas főtörzsőrmester és még sok más csendőr.

Egy alkalommal az a hír járta, hogy az egyik aknába több, mint 20 csendőrt vittek dolgozni és rájuk robbantották az aknát. A szerencsétlenek ma is a bányaromok alatt fekszenek. Erről többet tudna beszélni Gáti Imre ÁVO-s őrnagy, hacsak el nem seperte az 1956-os nemzeti felkelés!

1956-ban a túlélők lesoványodva, súlyos betegen, mint a halál képviselői jelentek meg újból a napfényen s a felkelés leverése utáni sorsuk ismeretlen.

Emlékezzünk és ne feledjünk! Életüket és egészségüket áldozták fel azok, kik csak kötelességüket teljesítették az összeomlás előtt! Mert nincs szörnyűbb annál, mikor az ember életére és egészségére törnek a zsarnokok!

Bánatos Szenvedő

A csendőr hadapród szakasz 1938 őszén bevonul Kassára

HÁZASSÁGKÖTÉSEK.

Horváth Béla törm bajtársunk, a niagara-vidéki csoportvezetőnk 1965. július 19-én feleségül vette özv. Porth Tibornét Fort Erie-ből. Mária Asszonyt szívből köszöntjük a csendőrök nagy családjában! Házasságukra az Isten bőséges áldását kérjük!

Szathmáry Emőke és Warren Lőrinc Ta-

más 1965. július 1-én tartották esküvőjüket a wellandi Szent Péter és Pál rk. templomban. Az ifjú pár Torontóban folytatja egyetemi tanulmányait.

Szalók nemzetségbeli vitéz nemes barchani Tamáska Endre szkv. m. kir. csendőrszázados, a Johannita Rend lovagja, stb. és dr. Szalontay Zoltánné sz. Nagy Mag-

dolna Sarolta, 1965. augusztus 7-én Pittsburgban (USA) házasságot kötöttek. — Nagytiszteletű Kúr Géza ny. ref. lelkipásztor, tart. m. kir. prot. táborigazgató végezte az egyházi szertartást. — Tanúk voltak: gróf kis-serényi Serényi Miklós, a SERENCO vállalat alapítója és tulajdonosa és nemes Baranchi Tamáska István szkv. m. kir. tüzérszázados, a Johannita Rend lovagja, a polgári házasságkötésnél, az egyházinál pedig: nemes zebegőnyi Pekáry István és Pék P. Pál szkv. m. kir. csendőrfőhadnagyok.

Bajtársainknak szívből gratulálunk!

★

Születések:

1965. június 5-én látta meg a napvilágot Raffai Emma Karolina Valenciában, Venezuelában, Vitéz Raffai János őrm. bajtársainknak és csendőrlány feleségének szívből gratulálunk!

1965. július 12-én született Buffalo, N. Y., USA-ban ifj. Karsay Elek, vitéz Karsay Elek fhdgy bajtársainknak és feleségének szívből gratulálunk!

★

Magyarországi hírek.

Több bajtársunk az elmúlt nyáron meglátogatta az Óhazát, sőt többen a román megszállás alatt lévő Erdélybe is hazalátogattak. Ezek a bajtársak kizárólag rokon és szülőföldlátogatásra utaztak és nem azért, hogy egy szikrányit is szimpatizálnának a jelen hazai rendszerrel. Csendőrműltjükért nem érte őket bántódás.

Ugyanakkor több hazai csendőr rokon látogatott a nyugati országokba is.

Mint tavaly, az idén is egyöntetű megállapítás szerint odahaza mérhetetlen a szegénység! A nyugati látogató számára csak keserű érzéseket vált ki a helyzet. Ezen nem változtat a hazaiak kijelentése sem: „Nem éhezünk, kenyeret, szalonnát, tőpörtyűt mindig lehet venni!” Aki húst akar enni, vagy tejet inni, annak ma is kora reggel sorba kell állni s szerencsés, ha nem előtte húzzák le a rollót.

A máj ismeretlen, az idős korosztály panaszkodik, hogy a II. világháború óta nem ettek májat. A gyümölcs beszerzése is nehézséget jelent.

A hazai ruházatkódás is szívzaggatóan szomorú. A lakosság igénytelensége nyugati szemlélő előtt csak keserűséget idéz elő, hová jutott a jobb sorsra érdemes magyarság a „szocializmus” alatt.

Otthon elérhetetlen egy kis tranzisztors rádió, megvenni képtelenség, ezeket csak a nyugatiak ajándékozzák. Az emberek elfáradtak és nem dolgoznak. Miért?

A munkás nem töri magát a gyárban, mert a fizetését úgyis megkapja, a hiányos munkások nem dolgozik, az ő véleménye is hasonló. A hazai fizetésekért semmit sem lehet vásárolni, ami sorsukon javítana. A mezőgazdaságban se dolgoznak, hisz a jövedelem nem az övéké, hát ki az a bolond, aki idegen elvekért és érdekekért szorgalmasan dolgozik? Az egész ország egy csendes befeléforduló szabotázs!

Erősen megnőtt a disszidálók száma. Ausztriában százával könyörögnek a hatóságok előtt, hogy adják meg nekik a menekültjogot, mert különben öngyilkosságot kö-

vetnek el. Az osztrák hatóságok pedig csak a politikai okokat fogadják el.

Ami orosz, az mind rossz odahaza, csak legyintenek rá keserűen. Nem hisznek a szovjet világúrkutató eredményekben, mert senki se látta, nem úgy, mint az amerikai sikerek, melyek a nyilvánosság előtt folytak le.

Az esti nyelvtanfolyamokon az orosz és szláv nyelvek osztályai konganak az ürességtől, de a nyugati nyelvek, főleg a német és angol tervei előtt ezres tömegek tolonganak, hogy bejuthassanak.

Odahaza nincs villany az illemhelyen, nincs papiros. „Tied a gyár, tied az ország” elvei alapján mindent elvisznek, leszerelnek, még a vízcsapot is ellopják, mert vásárolni lehetetlen, a „tervgazdálkodás” csődje abban is megmutatkozik, hogy szöveget is csak egy vaskereskedésben lehet kapni Budapes-

ten, ha ott is ki nem fogyott. A vendéglőkben a pincér csak annak szolgál fel vacsorát, ki előbb 2 forintot lefizet az evőeszközért. Kivétel a nyugati vendég, ki dollárral fizet.

Erdélyben pedig a helyzet még 50%-kal rosszabb. A székely saját szülőföldjén nem beszélhet magyarul, mert azonnal államelenes összeesküvés vádjával elviszik a kommunista titkos rendőrök. A nép befelé él a családjában és keserűen húzza az igát s egyre jobban fogy a hite, hogy valaha emberi sorsa lésson.

„A földi paradicsom” hazugsága csömört, undort, hitetlenséget és általános nemzeti ellenállást váltott ki a Kárpát-medence magyarságából.

Hinni szeretnénk, hogy otthon élő hősi népünk átvészeli a szenvedéseket!

Balogh András alhdgy próbacsendőrfiaival

Az ausztriai magyarok szeptember 4-én és 5-én zarándokoltak a magyarok Nagyszászonyhához Maria Zell-be. Eljöttek Burgenland magyarjai is lelkészeikkel, sőt vol-

magyarruhás burgenlandi lányok mentek, utánuk zászlóvivők, majd asszonyok, férfiak következtek négyes sorban. A bazilika főbejáratánál áll Szent László királyunk

MARIAZELL - SCHATZKAMMERBILD
Weihegeschenk König Ludwig I. von Ungarn (1363)

Magyar történelmi emlék Máriazell-en

tak magyarok az Óhazából is. A város zászlódiszbe öltözött, az összegyűlt magyar sereg 5 óraker vonult be a bazilikába. Elöl

szobra, onnan szemlélte a bevonuló fáradt magyarjait. Az egybegyűlt magyarság a száz éves magyar történelmi kincsekben

gazdag bazilikában azért fohászokodott a Mindenhatóhoz, hogy hazánk egéről távolítsa el a ráboruló sötét felhőket.

Másnap ünnepi nagymise volt és Burgenland legidősebb lelkésze prédikált. Az egybegyűlt magyarság, köztük sok bajtársunk azzal búcsúzott Mária Zelltől, hogyha a Mindenható megengedi, jövőre újból eljönnek.

Azok a Bajtársaink és hozzátartozóik, kik a Szűzanya fegyverével óhajtanak résztvenni Hazánk felszabadulásáért folyó imahadjáratban, írjanak egy levelezőlapot a következő címre: Magyar Imahadjárat Vezetősége, c/o Papi Egység, Spital an d. Drau Kapellengasse 15, Kärnten, Austria, Europe. A lapra írják rá a következő szöveget: „Alulírott csatlakozom a Magyar Imahad-

járathoz és naponta legalább 10 rózsafüzért, vagy 3 Miatyánkot mondok édes magyar Hazánk felszabadulásáért. Egyben Nagyasszonyunk fatimai üzenetének megfelelően imádkozom és engesztelek a bűnösök, főként Oroszország megtéréséért, hogy a Szűzanya Szeplőtelen Szívének mielőbbi győzelmét és a világébkét elősegítem.”

A tagok neveit a fatimai keresztesek Aranykönyvébe fogják beírni. Ezzel a Szűzanya kiváltságos pártfogásába kerülnek és életünkben, majd haláluk után is a Kegyhelyen és magyar Kálváriánk oltárainál elmondott szentmisék kegyelmeiben részesülnek. Tagdíj nincs, de önkéntes adományt köszönettel fogad a papi egység a felmerülő nyomdai és postaköltségek fedezésére.

Aláírás: B—231

Csendőralakulatok a nyugati hadseregek szolgálatában

A csendőr történelemkönyvünk adataihoz tartoznak azok a különleges esetek, mikor is 1945 tavaszától kezdve a Nyugatra visszavonult m. kir. Csendőrség egyes kisebb-nagyobb egységei, az USA, a brit és francia megszálló hadseregeknek fegyveres szolgálatot teljesítettek szabályszerű magyar csendőr egyenruhában és kötelékben. Tudomásunk szerint ezek az alakulatok a következők:

1. Az egyesített m. kir. Csendőrkerületek Parancsnoksága, Traunfall, Ausztria, ahol az I., II., III., VII. és VIII. kerületek tisztikara és legénysége őrszolgálatot látott el hidak vasútak, gyárak és közművek őrzésével és a megszálló amerikai parancsnokságok elismerését vívták ki (Hálás köszöne-

tünket tolmácsoljuk itt Zámory Árpád ezredes úrnak, az egyesített csendőrkerületek rangidős parancsnokának az őrszolgálat naplószerű leírásáért és a beküldött naplószerű eredeti dokumentumokért, melyek történelemkönyvünk ragyogó fejezetét fogják szolgáltatni. Ugyancsak köszönet Nagyiványi Ödön szds-nak a beküldött adatokért.

2. A galántai m. kir. Csendőrzászlóalj III-ik pótzászlóalja (Kultsár Lajos alez), mely az összeomlástól 1947 nyaráig állott az angol katonai parancsnokság szolgálatában Hildesheim-ben, Németországban.

3. A Kellerberg (Ausztria) környékén felállított nagyobb létszámú csendőr őrzászlóalj, mely szintén az angol katonai parancsnokság szolgálatában állott.

4. Innsbruck (Ausztria) környékén és több más helyen megszervezett csendőr-századok, melyek a francia megszálló csapatok szolgálatában állottak.

(Az utóbbi 3 alkalmazásáról nincsenek bővebb adataink. Kérjük az illetékes parancsnokokat, hogy írják le az alkalmazás módját, idejét és részleteit és a meglévő dokumentumokkal együtt küldjék be központunk címére a csendőr történelemlékv. számára.)

★

Az emigráns magyar sajtó gyakran közöl csendőrvonatkozású cikkeket. A sajtó egy része „vonalas és demokratikus”, félre-nevelt tollnokok inkább csendőrgyalázó kijelentéseket tesznek és nem gondolnak arra, hogy az összeomlás előtti időkben a m. kir. Csendőrségnek köszönhették félelem-nélküli életüket és azt, hogy ma a szabad Nyugaton szerkesztői, sőt kiadói posztokat tölthetnek be.

Annál értékesebb, hogy több csendőrba-rát megnyilatkozást olvashatunk az amerikai „Magyar Szabadság” és az angliai „Híd-fő” hasábjain és több megjelent emigráns regényben.

Vaszary János „Zörgetik az ajtót” c. regényében Buda ostromának és az összeom-lás utáni időknek szentel emléket a regé-nyében a névtelen csendőrt megható módon ábrázolja a reménytelen háborus időkben és azután.

A „Híd-fő” hasábjain az 1965. április 10-i számban a következőket olvastuk:

„Még nem hazudtak össze annyit egy testületről 1945 óta, mint a — sajnos —

megszűnt m. kir. Csendőrségről. Nemcsak a hazai, de az emigrációs sajtó egy része is még mindig sárral és szennyel dobálja meg a magyar falu és a magyar vidék egykori őreit: a csendőröket, akik nem mint közbiz-tonsági közegek, de mint a magyar katonae-szmény megtestesítői léptek le a színpad-ról, akkor 1945 véres tavaszán. A vörös had-sereg már mélyen bent járt az országban, az addig lapuló „ellenállási front” Tildy Zoltántól Rákosi Mátyásig ívelő tagjai mind hangosabbak lettek, de a rendet és az orszá-g további védelmét mégis biztosítaniuk kellett az ország akkori vezetőinek. Ezt a rendbiztosítást a csendőrség vállalta és 1945. április 4-ig hűen is teljesítette hálát-lan nehéz feladatát.

A rendbiztosítással párhuzamosan azon-ban másik súlyos feladatot is kaptak. Ha valahol felbomlott a front, ha a visszavo-nuló, vagy megsemmisült hadsereg rést ha-gyott a szovjet katonaság előtt, akkor gyor-san bedobtak egy csendőr századot, vagy ezredet és a magyar falu legjobbjából rek-rutálódott csendőrök ott is megtették kö-telességüket, egészen az utolsó emberig. Ők voltak a magyar becsület és a magyar ka-tonai ideál utolsó mohikánjai, — és ezé- van a rágalom, a düh még 20 esztendő után is a kakastollasok ellen.”

„A csendőr becsület az idegenben is meg-állta a helyét. Munkájuk, pontosságuk és főleg megbízhatóságuk révén mindenütt ki-tüntek az átlagból, akár bányában, gyár-ban, vagy irodai munkában keresték boldo-gulásuk útját. Nem szégyellik és nem ta-gadják meg múltjukat . . .”

Köszönjük Fiala Ferenc mérnök úrnak a fenti elismerő szavakat.

Felvétel a Szent László Társaságba

vitész kisbarnaki Farkas Ferenc vezérez-redes, a Szent László Társaság kormány-zója 1965. június 27-én Magyarorszáért és a magyarságért végzett kiváló szolgálataik elismeréseképpen Szent László lovagjává avatta a következő csendőr Bajtársainkat:

Garay Ferenc őrmester,
dr. Fabó Károly főhadnagy,
Keresztes Lajos főtörzsőrmester,
Dávid Sándor törzsőrmester,
Szelei József szakaszvezető,
Jegenyés Pál főtörzsőrmester,
Kiss Gábor főhadnagy,
Miglécz Béla törzsőrmester,
Várhalmos György főtörzsőrmester,
Kovács György II. főtörzsőrmester.

Ezzel egyidőben a fentiek közvetve letet-

ték a fogadalmat dr. Hász István tábori püspök úr kezébe.

A Szent László Társaság kormányzósága 1965. február 6-án, Nürnbergben tartott közgyűlésén a választmány javaslatára a Szent László Társaság érdemkeresztjét adományozta Kövendy Károly szds-nak, a Baj-társi Levél szerkesztőjének és a MKCSBK Vezetőség elnökének.

Meghívás a Szent László Társaságba.

Mint az 1964. évi 10. számú (októberi) Bajtársi Levélben közöltük, a Szent László Társaság tagsága emigráns kitüntetés, melyet nem adományoznak sem békében, sem háborúban, csak kizárólag emigrációban. Az alapfeltétel a magyarságért végzett önzet-len és eredményes munka. A Társaságba (Folytatás 55-ik oldalon)

vitész Farkas Ferenc vezds avatóbeszédét mondja Burg Kastl-ban a Szent László ablak felszentelésekor

Dr. Hász táborigazgató püspök áldását adja az ifjúságra és a Szent László Társaság tagjaira

BEFOLYLT ADOMÁNYOK A MKCSBK KÖZPONTBA

Az előző B. L. lapzárása óta a következők juttatták el adományukat a lapunkra: dr. v. H. B. \$2.14, T. D. alez \$3.00, v. T. P. alez \$2.00, Z. Á. ezds 60¢, Cs. F. törm \$4.00, L. B. althgy \$1.00, M. L. szds \$2.53, F. J. örm \$1.03, v. T. L. ezds \$4.02, torontói csoport adománya \$140.00, a torontói csoport a központi adminisztrációra \$40.00, Sz. J. örm \$5.35, K. Gy. főtörm \$10.76, v. T. E. szds \$3.24, B. F. h. fhdgy \$5.00, T. E. alez \$2.16, öz. B. A.-né \$5.00, H. M. örm \$5.00, K. O. alez \$3.00, B. J. örm. \$10.47, v. K. E. fhdgy \$6.42, Perselyezés a fort-eriei cső pikniken \$57.05, H. I. \$4.29, v. Á. A. Z. ezds \$1.07, V. G. h. szds \$2.00, N. N. \$5.36, N. N. \$2.00, Sz. I. alhgy \$8.00, v. Sz. K. szds \$13.00, K. M. szakv \$4.00, S. Gy. törm \$2.16, Franciaországi Bajtársak \$23.00, I. J. törm \$5.36, Argentínai Bajtársak \$64.02,

Calgaryi csoport \$24.00, F. K. alez \$4.00.

A központi segélyalapra a következő adományok folytak be:

v. Sz. K. szds \$10.25, MKCSBK közp. munkatörzs \$6.00, torontói csoport \$350.00.

A „küldöttség”-i alapra Csordás János szakv. Bajtársunk befizette a második 10 dollárt!

A MKCSBK Vezetőség a fenti áldozatos Bajtársaink előtt tiszteleg!

A torontói MKCSBK csoport \$200.00 összeget gyűjtött és juttatott el a „Széchenyi Alapítvány”-ra, azaz a montreali egyetemi tanszék támogatására, \$50.00-t a burg kastli gimnáziumnak, \$30.00-t az „Erdély Védelmében” c. akcióra, \$20.00-t a 20. sz. „Árpád vezér” cserkészcsapatnak, \$15.00-t a „Kodály együttes”-nek, \$90.00-t pedig bajtársi segélyezésre fordított.

önként jelentkezni nem lehet, a tagság csak meghívással érhető el.

A meghívást kiérdemelték azok a Bajtársaink, akik

1. Hosszú évek óta magyar egyházainak világi elnökei, alelnökei, tanácstagjai, presbiterei, gondnokai, vagy más fontos tisztségviselői.

2. Aki magyar iskolát szervezett és ott huzamosan tanított.

3. Aki magyar cserkészcsapatot szervezett vagy ott vezetői minőségben hosszú ideig dolgozott.

4. Aki nemzeti és keresztény irányzatú magyar egyesületben elnöki, alelnöki, vagy más vezető pozícióban számító munkakört töltött be és azt eredményesen végezte.

5. Aki művészi, vagy irodalmi munkássággal szolgálta a magyar ügyet.

6. Aki nagyobb összegű anyagi adomány-

nyal, vagy gyűjtéssel nemzeti célokat segített.

7. Aki csendőr zászlót mentett ki az emigrációba.

8. Aki más téren elismerésreméltó nagyot tett a magyar ügyért.

9. Bajtársaink idegen nemzetiségű házastársai, kik magyarul megtanultak és büszkén vallják magukat a magyarsághoz tartozónak.

10. Aki a rászorulókon állandóan anyagi, vagy természetbeni adománnyal segített.

Kérjük terület és csoportvezetőinket, a fentiek szellemében érdemes Bajtársaink neveit és cselekményüket közölnék a MKCSBK Központtal.

A Szent László Társaság új széktartója és levelezési címe: Bellovics Imre tanár, 8455 Burg Kastl, bei Amberg, Postfach 38, West Germany, Europe.

Dr. Hász István m. kir. táborigazgató püspök a burg kastli Szent László ünepeken üdvözlő a külföldi képviselőket

BAJTÁRSUNK!

Lejárt az első éves szolgálatunk. Kérünk, küldd el ismét adományodat a **BAJTÁRSI LEVÉLRE**, hogy a továbbiakban is megjelenhessünk.

Küldd el adományodat a **KÖZPONTI SEGÉLYALAPRA**, hogy a rászorulókon segíthessünk. Rokkantjaink, özvegyeink és árvaink könnyeit töröld le adományoddal Európában és az Óhazában!

Amerikai és kanadai Bajtársaink küldjék be \$25-ös adományukat a „**KÜLDÖTT-SÉG**” céljaira, hogy készen legyünk, ha út az óra. Ha pedig nem történik változás a közeljövőben Szülőhazánk életében, megvalósíthassuk a csendőr farmot és a csendőr falut a kanadai—amerikai határon. Tengerentúli Bajtársaink pedig küldjenek anynyit, amennyire képesek.

Nemes szíved áldozataidért mindenkor tiszteleg a MKCSBK Vezetőség!

A pénzadományokat címünkre kérjük:

„MKCSBK” Hungarian Veterans, P. O. Box 65, Islington, Ont., Canada.

HIVEN — BECSÜLETTEL — VITÉZÜL

MINDHALÁLIG!

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!

Ámen.

Készült a Kanadai Magyarság nyomdájában, 353 Spadina Ave., Toronto 2B, Ont.